

No. 1
(27)
5 Juli
1922.
PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

De Begrafenis van Minister Dr. Walter Rathenau

Herdenking van den overleden Minister in den Rijksdag. Links bovenaan: Buitenlandsche gezanten; Links van de baar: Ebert, President der Republiek, Loebe, president van den Rijksdag, Wirth, Rijkskanselier.

De baar verlaat na de plechtige herdenkingsure het gebouw van den Rijksdag. — Op den voorgrond bewijst de militaire wacht de laatste eer.

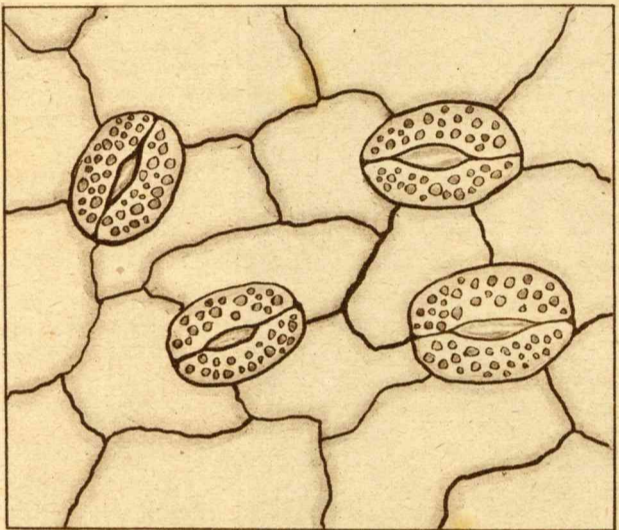
DE VOEDING DER PLANTEN

De plant is voor het leven van den mensch van de grootste beteekenis. Wij zijn volkomen van de plant afhankelijk, daar zij de eenige producent is van de voedingsstoffen, die wij noodig hebben, hetzij we die direkt, als plantaardige stoffen, zooals brood, aardappelen tot ons nemen, of als dierlijke, want in laatste instantie betrekken de dieren: hun voedsel ook van planten.

Evengoed als het dierlijk organisme, heeft ook de plant een stofwisseling, heeft dus voedsel nodig om te groeien, tot ontwikkeling te komen. In dit punt bestaat echter een typisch verschil tusschen plant en dier. Het dier kan slechts voedingsstoffen gebruiken, die geheel en al gereed zijn en is niet in staat zich zijn eigen voedsel te maken, terwijl de plant, in 't algemeen gesproken, haar voedsel geheel zelf samenstelt uit eenvoudige bestanddeelen.

De elementen, waaruit het plantenlichaam is opgebouwd, zijn in hoofdzaak steeds dezelfde, n.l. in de eerste plaats koolstof, waterstof, zuurstof en stikstof, voorts fosfor, zwavel, calcium, kalium en magnesium en een zeer geringe hoeveelheid ijzer.

Deze stoffen zijn echter niet als zoodanig, doch slechts in bepaalde verbindingen voor de plant toegankelijk. Zoo kan bijv. de koolstof over 't algemeen slechts worden opgenomen in den vorm van het koolzuur der lucht. Deze opname heeft plaats door de bladeren en wel door de kleine spleetvormige openingen aan den onderkant der bladeren, de zogenaamde huidmondjes. Bij de koolzuuropname speelt

Huidmondjes van een blad van het zwarte nieskruid (*Helleborus niger*). Sterk vergroot.

het licht een fundamentele rol, want alleen in het licht neemt de plant koolzuur op, in het duister niet.

Binnen in het weefsel van het blad ontstaan uit het koolzuur, onder den invloed van de groene bladkleurstof, steeds gekompliceerder verbindingen, totdat tenslotte, als voorloopig eindprodukt, zetmeel gevormd wordt. Hoe dit proces verloopt is nog vrijwel onbekend. Is de atmosfeer dus de eenige bron van koolstof voor de plant, alle andere voedingsstoffen worden uit den bodem betrokken.

Ook de stikstof, waaraan de atmosfeer toch zoo rijk is, kan slechts in den vorm van nitraten of ammoniumverbindingen uit den bodem door de plant opgenomen worden. Alleen enkele lagere organismen bezitten het vermogen de luchtstikstof te binden.

Wat de andere voedingsstoffen betreft, waterstof en zuurstof worden in den vorm van water opgenomen, fosfor als fosfaat, zwavel als sulfaat, kortom elk element heeft bepaalde verbindingen, waarin het het best voor de plant toegankelijk is. Deze stoffen worden door de wortels aan den grond onttrokken en wel door de allerfijnste organen der wortels, de zogenaamde wortelharen. Hoe of dit gebeurt en hoe of het komt, dat van de bodembestanddeelen enkele stoffen wel, andere weer niet opgenomen worden, is nog slechts ten deele bekend. Binnen in het plantenlichaam hebben dan omzettingen plaats, die de opgenomen verbindingen veranderen in de hoogst samengestelde voedingsstoffen, die de plant opbouwen.

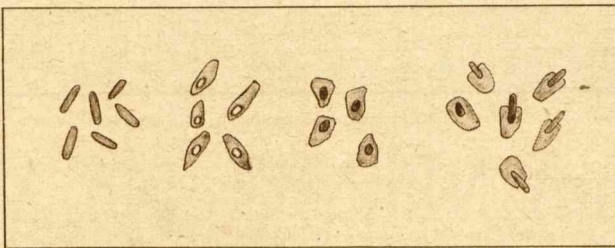
Hoe of deze omzettingen verlopen, is tot nog toe volkomen onbekend. Hier kunnen we echter zeker van zijn, dat zich in het plantenorganisme scheikundige reacties afspelen, zoo ingewikkeld, dat wij er ons nog geen denkbeeld van kunnen vormen. Want uit eenvoudige stoffen, zooals het koolzuur der lucht en de uit den bodem opgenomen bestanddeelen, ontstaan tenslotte bijv. eiwitten, die wel de gekompliceerdste verbindingen zijn, die de chemie kent.

Evengoed als de plant voortdurend koolzuur aan de atmosfeer onttrekt, zoo worden ook aan den bodem groote hoeveelheden voedingszouten ontnomen. In de natuur echter sterft de plant op de plaats, waar ze gegroeid is en vroeg of laat keeren de aan den bodem onttrokken stoffen in den grond terug en worden daar door de bacteriën in zoodanigen vorm gebracht, dat zij een opgroeiend organisme wederom tot voedsel kunnen strekken. De grond verarmt dus niet ten opzichte van die stoffen.

Anders wordt de zaak, waar landbouw gedreven wordt. Dan keeren de aan den bodem onttrokken stoffen niet weer daarin terug. 't Gevolg is, dat de grond verarmt, zoodat tenslotte cultuur onmogelijk zou worden. Zoo zien we dus,

dat bebouwing van den grond een aanvulling der onttrokken stoffen, bemesting dus, noodzakelijk maakt.

Welke stoffen aangevuld moeten worden, hangt sterk af van de plant, die verbouwd wordt, doch over 't algemeen kan men zeggen, dat het stikstofverbruik het grootst is, dan volgen kali, fosfor en kalk. Langen tijd is de dierlijke mest voor de landbouw de eenige meststof geweest, doch naarmate de landbouw meer en meer zich tot grootbedrijf

Stikstofbindende bodembacterie (*Clostridium Pasteurianum*) in verschillende stadia van ontwikkeling.

ontwikkelde, kon de natuurlijke mest niet meer in de behoefte voorzien en ging men zoeken naar andere meststoffen. Het is vooral de groote verdienste van Liebig geweest, de zogenaamde kunstmeststoffen naar voren te hebben gebracht.

Door de geweldige ontwikkeling, die het landbouw-grootbedrijf in de laatste vijftig jaren gekregen heeft, worden aanzienlijke hoeveelheden kunstmeststoffen jaarlijks verbruikt en in alle landen zijn industrieën ontstaan, geheel gericht op de fabricage van deze producten.

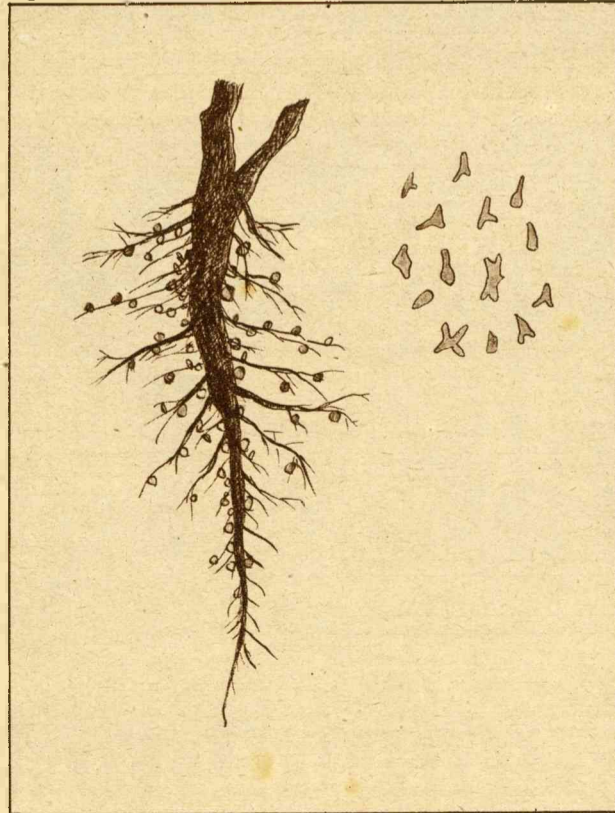
De stikstofmeststoffen staan in belangrijkheid bovenaan. Tot voor korten tijd waren de Guano-lagen van Peru en de salpetervelden van Chili de eenige stikstofbronnen der wereld. Guano is een aardachtige stof, die gevonden wordt op eilanden langs de Peruaansche kust. Ze bestaat voornamelijk uit uitwerpselen van zeevogels, die in den loop van tijd eenige veranderingen ondergaan hebben en zeer rijk zijn aan fosfor- en ammoniumverbindingen. Op het oogenblik zijn de guanovoorraden echter grootendeels uitgeput.

De Chilisalpeter wordt gevonden in de woestijn van Atacama en in de provincie Tarapaca. De bodem bevat hier een zoutlaag, de zogenaamde caliche, die zeer rijk is aan natrium nitraat (15—65%), dat er uit afgescheiden wordt en onder den naam van Chilisalpeter in den handel komt.

De produktie van Chilisalpeter is zeer aanzienlijk. In den laatsten tijd werden ruim 2700 miljoen K.G. per jaar uitgevoerd, waarvan 2 milliard K.G. als meststof werd bezigd.

Bij een dergelijk verbruik kan het geen verwondering wekken, dat de salpetervoorraad van Chili sterk afneemt. Sommige deskundigen schatten de totaal aanwezige hoeveelheid voldoende voor nog 25 jaar, andere voor 100 jaar. Hoe 't ook zij, dit is zeker, dat binnen afzienbaren tijd de produktie het verbruik niet meer zal kunnen dekken. Men heeft daarom naar middelen gezocht om in het toekomstig stikstoftekort te voorzien en men is reeds zoover gevorderd, dat men langs chemischen weg uit de luchtstikstof meststoffen vervaardigt, die in kwaliteit en prijs met de Chili wedijveren kunnen. Op het oogenblik vinden drie verschillende werkwijzen toepassing n.l. het kalkstikstof-procédé van Frank, het synthetische ammoniak-procédé van Haber en het kalksalpeter-procédé van Birkeland en Eyde.

Het kalkstikstof-procédé berust op het feit, dat als calcium-carbide, dat technisch in groote hoeveelheden vervaardigd wordt, in een stroom van stikstof verhit wordt, het car-

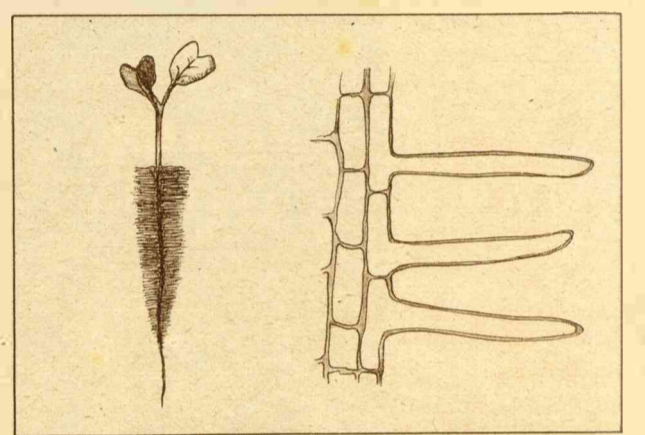
Wortel van de tuinboon (*Vicia faba*) met een groot aantal bacterieknolletjes (verkleind). Rechts eenige bakterioiden, sterk vergroot.

bide zich dan met de stikstof verbindt tot calciumcyanamide of kalkstikstof, een stikstofmest, die bij oordeelkundig gebruik zeer goede resultaten oplevert. De kalksalpeter van Birkeland en Eyde, ook wel Norgesalpeter genoemd naar het land, waar het in hoofdzaak vervaardigd wordt, Noorwegen, wordt geheel anders verkregen. Door een elektrische vlamboog van geweldige intensiteit, die door electromagneten tot een schijf van eenige meters middellijn wordt uitgerekt, wordt lucht geblazen. In de vlam verbindt een gedeelte van de zuurstof en de stikstof van de lucht zich met elkaar tot stikstofmonoxyde, dat na eenige verdere bewerkingen tenslotte basisch calciumnitraat als eindprodukt levert, hetwelk als Norgesalpeter in den handel komt.

De synthetische ammoniak is op het oogenblik wel de voornaamste kunstmatige stikstofmest. Sinds 1908 wordt door de Badische Anilin- und Sodafabrik te Oppau ammoniak gemaakt volgens de methode van Haber.

Onder een druk van 100 atmosferen wordt een mengsel van waterstof en stikstof over fijn verdeeld ijzer gevoerd, waardoor de twee gasen zich verbinden tot ammoniak.

Het product komt als sulfaat in den handel en heeft als kunstmest voortreffelijke eigenschappen. In de fabrieken L'air liquide te Parijs wordt op overeenkomstige wijze synthetische ammoniak bereid en ook de gasfabrieken leveren aanzienlijke hoeveelheden ammoniumsulfaat, dat als bijproduct van het gasbedrijf gewonnen wordt. Behalve met kunstmeststoffen is stikstofbemesting van den bodem nog op twee andere wijzen mogelijk. Ten eerste door zooge-

Mosterdkiemplantje met talrijke wortelharen. Rechts eenige wortelharen bij sterke vergroting.

naamde groenmest en ten tweede door bakteriënbemesting. In wezen zijn deze methoden eigenlijk dezelfde.

De groenbemesting berust op het feit, dat in wortelknolletjes van eenige peuldragende gewassen, bijv. Lupine, bakteriënachtige organismen, bakterioiden genaamd, voorkomen, die in staat zijn de luchtstikstof te binden. De landbouw maakt hiervan sinds langen tijd gebruik, door op stikstofarmen bodem lupine te zaaien en de planten, na volbrachten groei, onder te ploegen. Dan keeren alle stikstofverbindingen, die de bakterioiden vervaardigd hebben, in den bodem terug en is de grond dus stikstof rijker geworden. Ook vrijlevende bacteriën, die het vermogen bezitten stikstof te binden, komen in den bodem voor en deze dragen niet weinig bij om den voorraad gebonden stikstof der aarde te verhoo- gen. Men tracht tegenwoordig dan ook de natuurlijke stikstoftoename van den bodem in de hand te werken, door den grond te enten met bijzonder krachtige bacterie-kulturen en alles wijst er op, dat deze bakteriënbemesting in het landbouwbedrijf der toekomst een groote rol zal spelen.

Na de stikstof zijn de kalizouten als meststof van de meeste beteekenis. Voor kali is men in hoofdzaak op twee vindplaatsen aangewezen, n.l. Staszfurt en de Zuid-Elzas, waarvan voorloopig Staszfurt nog van het meeste belang is. Het voornaamste kalizout is het kainiet, dat bovendien nog magnesium bevat. Duitschland voorziet vrijwel in 't geheele wereldverbruik van deze meststof ($\pm$ een miljoen ton per jaar).

Fosfaten worden in de natuur in groote hoeveelheden aangetroffen, vooral in Algiers, Tunis en Florida. Deze fosfaten zijn van organischen oorsprong en bestaan uit fosforzure kalk. Het product kan echter als zoodanig niet direkt voor bemestingsdoeleinden gebruikt worden, daar het onoplosbaar is. Eerst moeten de fosfaten in een voor de plant toegankelijken vorm gebracht worden en dit geschiedt door ze te behandelen met zwavelzuur, waardoor het superfosfaat ontstaat.

Bemesting met superfosfaat brengt tevens aanzienlijke hoeveelheden kalk in den bodem, wat zeer gunstige resultaten geeft. Een andere veelgebruikte kalkmest is de mergel, die ook in ons land gevonden wordt.

Zoo zien we, welk een belangrijke faktor de kunstmeststoffen vormen in het moderne landbouwbedrijf en daarmee in de maatschappelijke welvaart. Vooral het vraagstuk der stikstofvoorziening is van groote oekonomische beteekenis en tal van vooraanstaande chemici werken voortdurend aan de oplossing van dit probleem. Dank zij hun arbeid is men bijna geheel en al onafhankelijk geworden van de nog slechts zeer beperkte voorraden Chilisalpeter, zoodat men niet meer voor een toekomstig stikstoftekort behoeft te vrezen.

PAUL F. J. A. JULIEN.

ER IN GEVLOGEN

De gelagkamer van de „Witte Zwaan” weerklonk van het gepraat van een aantal mannen, die zich hoofd voor hoofd als een autoriteit beschouwden bij de min of meer belangrijke gesprekken, die zij op dat oogenblik voerden.

Twee bezoekers traden binnen en slenterden op hun gemak naar een binnendeur, terwijl zij in het voorbijgaan de anderen zorgvuldig opnamen. Zonder aarzelen traden zij het sociëteitsvertrek binnen, sloten de deur en zetten zich aan een tafeltje.

Een oogenblik later kwam een kellner vragen wat de heeren beliefd en bracht 't gevraagde. Dan, opnieuw alleen, waagden zij het, hun zaak te bespreken.

„Heb je al iets, Jake?”

Jake Ruford haalde een stuk van het ochtendblad te voorschijn, vóór hij antwoordde.

„Niet veel. Maar mogelijk heb ik hier een goede kans. Luister.”

Het blad openvouwende las hij met zachte stem:

„Dit seizoen zal waarschijnlijk het huwelijk van den jongen Lord Horleybank en Miss Pauline Condine, wier verloving onlangs aangekondigd is, plaats hebben. De bruidegom erft al de vaste goederen van den ouden Lord, zoowel als diens titel. Het huwelijk zal in Juni voltrokken worden en Miss Condine . . . Dat lijkt wel belangrijk, hè?”

„Ja,” zei Harry Fordick. „Dat is misschien wel wat. Weet je iets van hen?”

„Een beetje. Hier staan hun portretten.”

Jake gaf het blad aan zijn makker, die de portretten aandachtig bekeek. Het gelaat van den jongen Lord was zeker van bijzonder belang, want Harry fronste het voorhoofd en zag er eenigszins ontsteld uit, toen hij het blad neerlegde.

„Hé,” mompelde hij. „Dat gezicht komt mij bekend voor. Ik — merkte je niemand op toen wij binnenkwamen?”

Jake schudde het hoofd.

„Als ik mij niet vergis, is er in de gelagkamer een man, die hier sprekend op lijkt. Laten we eens even gaan kijken.”

Toen zij de conversatiezaal doorgingen wierpen zij elkaar veelbetekenende blikken toe en een oogenblik later gingen ze dicht bij een schamel gekleeden man zitten, die inderdaad sprekend op Lord Horleybank, zooals hij in de courant afgebeeld stond, geleek.

Met hem een praatje aan te knopen was gemakkelijk genoeg en spoedig waren de drie mannen in een vertrouwelijk gesprek gewikkeld, alsof ze oude bekenden waren.

Eensklaps deed Jake een uitroep van verbazing hooren en haalde zijn krant voor den dag.

„Wat drommels! Nu weet ik aan wien u mij herinnert!

„Een paar duizend pond? Gelijk verdeeld? Wel, dat zou ieder ongeveer zeven honderd zijn. Laten we naar buiten gaan en de zaak ergens bepraten waar we niet beluisterd kunnen worden.”

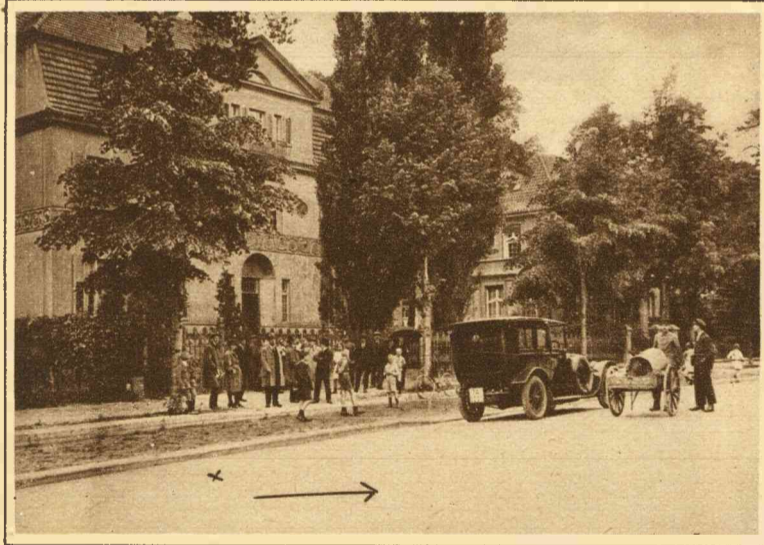
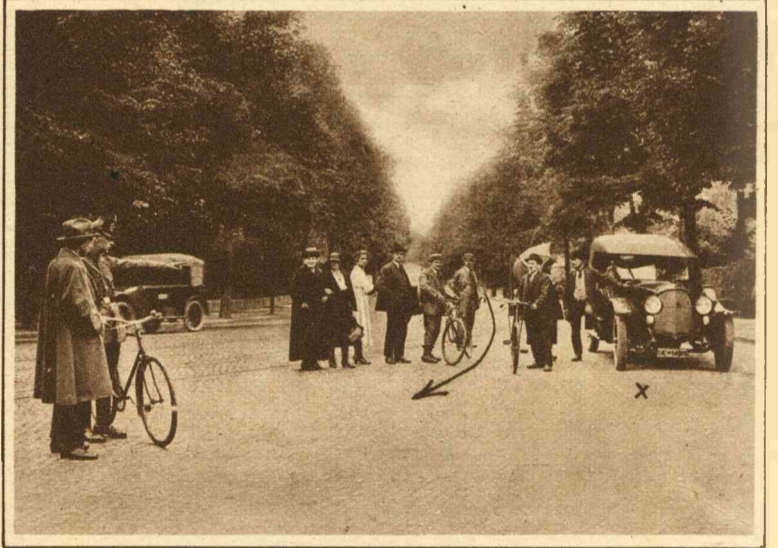
Toen ze scheidden waren ze overeengekomen, dat Jake zooveel mogelijk van Lord Horleybank te weten zou zien te komen en Frank en Harry de zaak verder uit zouden werken. Zij hadden nog een volle maand vóór dat zij handelend moesten optreden.

In dien tijd had Jake veel bijzonders gevonden. Hij had

De moord op minister Rathenau

Zaterdagmorgen 24 Juni is Walter Rathenau, Duitschlands rijksminister van Buitenlandsche Zaken, op lathartige wijze vermoord terwijl hij in zijn auto van zijn villa in het Grunewald naar zijn departement reed. De daders, die den minister in een auto achterop reden en hem onder het passeeren doodschoten, wisten zich door een snelle vlucht te redden. Wij geven van dezen aanslag, die een sterk politiek karakter draagt, een drietal foto's. Hierboven: Minister Rathenau. Hiernaast, links: De Villa (X) van Rathenau in het Grunewald. Het pijltje geeft de richting aan waarin de minister van zijn woning vertrok. Rechts: Het tooneel van den aanslag: de Wallotstrasse in het Grunewald. Het X geeft de plaats aan, waar zich de auto van den minister bevond. De pijl duidt de richting aan van den auto waarin de moordenaars zaten.

Kijk, Harry, onze vriend lijkt precies op deze foto van Lord Horleybank.”

Harry gaf de gelijkenis toe en overhandigde het blad aan den vreemdeling.

„Ik geloof, dat je gelijk hebt,” zei deze. „Maar ik kan het zelf moeilijk beoordeelen.”

Harry sprak verder over de gelijkenis, terwijl Jake in gedachten verzonken scheen. Eindelijk begon hij weer te spreken.

„Op mijn woord! Als je een beetje rekbaar geweten hadt, zou er een prachtige kans zijn voor een goede vangst. En het zou heel gemakkelijk gaan ook.”

De vreemdeling glimlachte.

„Wat dat betreft, mijn geweten is nog al tamelijk elastisch, zou ik denken. Wat wou je dan?”

„Nu, ik zal het u vertellen, mijnheer . . . ?”

„Lester. Mijn naam is Frank Lester.”

„Nu dan, Frank, om ronduit met elkander te spreken, de jonge Lord is van plan om in Juli te gaan trouwen. Hij is onmetelijk rijk en er zullen kostbare cadeaux gegeven worden. Als jij je nu voor zijne lordschap uitgaf, zou je die cadeaux aan jouw adres kunnen laten zenden en het zou gemakkelijk zijn om eenige van de echte te houden en er nagemaakte voor in de plaats terug te sturen. Wel, we zouden op die manier best een paar duizend pond kunnen verdienen en hoegenaamd geen gevaar loopen. Neem je het aan?”

De vreemdeling begon hoe langer hoe meer belang in de zaak te stellen.

ontdekt, dat zijn lordschap zekere kleine eigenaardigheden had, die zijn dubbelganger moest nabootsen. Ook dat de jonge lord veel aanleg voor schrijven bleek te bezitten en dat hij al verscheidene boeken geschreven had, die klaar lagen om uitgegeven te worden. Maar hij was niet te weten gekomen, waar hij zich op het oogenblik bevond. Frank Lester vulde dit aan.

„Ik heb gehoord, dat hij op zijn landgoed in het noorden van Schotland is. Zijn moeder, Lady Horleybank is bij hem.”

„Mooi! Dat komt prachtig uit. Harry, mijn jongen, wat denk je er van, als jij eens voor de oude Lady Holeybank speelde?”

Harry Fordick had al menige rol gespeeld in zijn leven en hij had niet het minste bezwaar om een oude dame te worden — ter wille van een paar honderd pond.

En de plannen van het edele gezelschap rijpten spoedig, met alle vooruitzicht op een goeden uitslag.

Een elegante auto hield stil voor een van de grootste juwelierszaken in Regentstreet. De lakei sprong af en opende de deur, zijn lordschap stapte deftig naar de toonbank en overhandigde den juwelier zijn kaartje.

„Ik zou graag een paar kleinigheden uitzoeken. Misschien hebt u wel gehoord van . . . e . . . mijn aanstaand huwelijk en nu moet ik een paar kleinigheden hebben voor de bruidsmisjes, ziet U, en een cadeau voor de bruid. Mag ik eerst eens een paar diamanten broches zien?”

De winkelier boog en glimlachte en haastte zich zijn voornamen bezoeker te bedienen. Hij had zijn lordschap

nog eens gezien en herinnerde zich de fijne gelaatstreken.

Een keus was spoedig gedaan en besomde een waarde van bijna honderd pond aan „kleinigheden”, zooals de jonge lord ze noemde. Daarop kwam het geschenk voor de bruid aan de beurt.

„Ik dacht aan een tiara of een paarlen halssnoer van ongeveer vijftienhonderd tot tweeduizend pond.”

Verscheidene minuten verliepen met het bekijken van de voorgelegde sieraden, maar de jonge man scheen niet in staat een besluit te nemen. Eerst wilde hij dit kiezen, maar dan weer iets anders.

„Ik kom er niet,” zei hij eindelijk. „Ik kan niet beoordeelen wat de bruid het liefst zou hebben. Maar als Lady Horleybank, mijn moeder, ze zou kunnen zien, die zou het wel weten.”

„Kunt u haar niet eens meebrengen? Of zullen we haar een en ander ter keuze zenden?” vroeg de beleefde winkelier.

„Ongelukkig is zij niet wel genoeg om zich buiten te wagen. We logeeren in hotel „Venetia” en als u vanmiddag iemand zoudt zenden, weet ik zeker, dat ze mij zou kunnen helpen kiezen.”

„Met het grootste plezier. Ze zullen er om vier uur zijn, als u dat gelegen komt.”

„Prachtig. Zal ik die andere kleinigheden maar vast betalen?”

Hij haalde een dikke portefeuille uit zijn binnenzak, maar de winkelier stak afwerend de hand op.

„Dat behoeft niet, uw lordschap, dat behoeft in 't geheel niet. U kunt mij van alles te zamen een cheque geven, als u uw keus hebt gedaan.”

En nog steeds buigend en glimlachend geleidde de juwelier zijn voornamen klant naar zijn auto, de lakei Harry Fordick sprong op zijn plaats en de chauffeur Jake Ruford reed zoo hard hij kon in de richting van het hotel „Venetia”.

Het was drie uur toen de andere twee mannen aan de deur van de kamers klopten, die Frank Lester onder den naam van Lord Horleybank gehuurd had. Zij hadden nog een uur vóór de bediende zou komen en in dien tijd onderging Harry Fordick een groote verandering. Zijn vermomming als de oude, gebrekkige Lady Horleybank was schitterend geslaagd en een zachte, zwakke stem zette de kroon op het werk. Jake was zeer voldaan en allen lachten hartelijk.

Klokslag vier uur kwam de bediende en werd binnen gelaten. De twee heeren rookten een fijne sigaar, terwijl de oude dame een boek zat te lezen.

„Nu, moeder,” riep de jonge lord vroolijk uit, „hier moet u maar over beslissen. De keus ligt tusschen deze twee parelsnoeren en ik zou graag willen weten, welke u denkt

dat Pauline het liefst zou willen hebben.”

De „dame” nam beide in de hand en bekeek ze nauwkeurig, terwijl haar zoon den bediende een sigaar gaf en hem aan vuur hielp. Zóó behendig werd de manoeuvre uitgevoerd, dat de bediende onmogelijk de verruiling had kunnen opmerken. En toen de dame voor den spiegel stond en de snoeren om haar hals deed, wist het gezelschap, dat de echte veilig in haar zak zaten, en die zij daar om had, kunstig nagemaakt waren.

„Ik denk dat ik het weet,” zei ze eindelijk. „Ik geloof stellig, dat ze deze 't liefst zou hebben. Maar ik houd niet van die rechte sluiting, Ronald, dat vind ik niet mooi. Dat moest een beetje gebogen worden.”

De jonge man bekeek de sieraden aandachtig.

„Ja, moeder, ik geloof dat u gelijk hebt.” Daarop zich tot den bediende richtend, vervolgde hij:

„Zeg den patroon, dat ik deze wel wil hebben, maar dat hij die kleinigheid even voor mij moet veranderen. Misschien kan ik hem morgen dan wel terug hebben.”

De man boog, bergde de kostbare voorwerpen weer in zijn doos en met een beleefd „goeden dag” opende hij de deur.

Maar op hetzelfde oogenblik sprongen vier mannen de kamer binnen en vóór zij tegenstand konden bieden hadden Jake en Harry boeien om de polsen, terwijl sterke handen hen bij de schouders pakten.

„Wat beteekent dit? Hoe durf je?” vroeg Jake verwonderd.

„Wees niet bang, vriend,” was het antwoord, „wij willen

alleen de zakken van Mylady wat lichter maken, vóór wij verder gaan."

De echte parelsnoeren kwamen nu spoedig voor den dag en daar hun misdaad genoegzaam was bewezen, maakten Jake en Harry geen tegenwerpingen. Maar eensklaps bemerkte Jake dat Lester's handen nog vrij waren.

"Waarom neem je hem ook niet?" vroeg hij. "Hij is de werkelijke dief en wij hielpen hem slechts."

De detectives lachten.

"Verraden," riep Harry, op Frank toestappend.

"Je hebt ons verraden. Daar zal je voor boeten."

"Ja, mijn vrienden," was het kalme antwoord. "Ik heb jullie verraden. Je hebt gelijk. Het was zeker een aardig plannetje, maar op mijn kosten."

"Op jou kosten? Wat bedoel je? We zouden gelijk deelen en jij natuurlijk in de eerste plaats. Alles draaide op jou gelijkenis met Lord Horleybank."

"Ja, dat is zoo. De gelijkenis is werkelijk sprekend. Maar ik kan je nu wel vertellen, dat ik Lord Horleybank zelf ben. Misschien zal je deze dames herkennen — of tenminste één er van." — Terwijl hij sprak, opende hij een deur en twee dames kwamen te voorschijn.

"De werkelijke Lady Horleybank en mijn verloofde," stelde zijn lordschap voor.

De booswichten staarden naar de deur, maar konden geen antwoord vinden. Er was geen twijfel aan, want de jongste dame geleek precies op de foto uit de courant.

"Je hadt werkelijk veel van mij gevonden," lachte zijn lordschap, "maar je hadt klaarblijkelijk niet verwacht, dat ik soms zulke plaatsen bezoek als de „Witte Zwaan". Dezen keer had ik het geluk een zeer belangrijk complot te ontdekken en had ik een prachtig succes."

Hij boog voor de detectives. — „En nu, heeren, terwijl gij uw gevangenen wegbrengt, wil ik nog eens naar de parelsnoeren kijken, nu mijn bruid hier is en zelf kan kiezen."

En het was geen imitatie, die Pauline koos.

"En jij moet toch ook de twee eieren hier op mijn bord hebben zien liggen, John," zei hij tegen mij, die over hem aan het tafeltje zat.

"Nou je het zegt, geloof ik het ook."

"Ze waren zacht gekookt," zei Dick. „Ik vroeg ze tenminste zacht gekookt. Dat heb je toch ook verstaan, juffrouw?"

"Ik bestelde ze zacht gekookt, mijnheer. Het andere ei. . ."

"Wacht een oogenblik! Daar heb ik het juist over, over

De Russen te Scheveningen

V.l.n.r.: Levidof, secretaris der delegatie; Litwinof, de leider der delegatie; Sokolnikof.

het andere ei. Er waren hier twee eieren, ik heb ze allebei gezien. Nu is er nog maar een. Jelui kunnen je daarvan allebei overtuigen. John —"

"Je mag me gerust fouilleren!" zei ik.

Hij keek naar de kellnerin. Zij was erg nerveus.

"Ik wou u juist zeggen, mijnheer —"

"Ik weet wat je zeggen wou," zei Dick. „Dat het uw schuld niet is, en dat u mijn bestelling uitvoerde. Dat weet ik wel. Ik zag de twee eieren even duidelijk als ik er nu nog maar één zie."

"Kijk eens onder je bord!" drong ik aan.

"Het lijkt wel toevenarij! zei hij zachtjes. „Ik ben niet van de tafel weggeweest, John. En ik ben in een uitstekende geestestoestand vandaag. Ik geef direct toe, dat ik af en toe wel eens verstrooid ben, maar vandaag toch niet."

"Dat is zoo," zei ik. „Voel eens in je zakken!"

"Dat is niet nodig, ouwe jongen. Zoo dwaas ben ik niet, om ze in mijn zak te steken!"

"Kijk eens in je mouwen. Wij hebben gisterenavond immers kaart gespeeld!"

De kellnerin werd ongeduldig.

"Moet ik een ander ei voor u bestellen, mijnheer?"

"Neen!" zei Dick. „Val mij niet in de rede. Ik wil eerst dat raadsel ophelderen!"

Ik lichtte het deksel van den theepot op, en keek erin. „Wees niet idioot, John!" Dick beklopte het overgebleven ei met zijn lepeltje. „Er waren twee eieren. Nou is er maar een."

"O, houd toch op! Wat denk je van de races van vanmiddag?"

"Neen," zei Dick standvastig, „ik laat mij niet van mijn à propos brengen. I. ga dit restaurant binnen, en bestel wat. Mijn bestelling wordt uitgevoerd en de eieren worden mij voorgezet. Dan gebeurt het ongelooflijke. Een gedeelte van mijn maaltijd verdwijnt, nog voor ik mij heb kunnen neerzetten om te gaan eten. 't Is wel is waar maar een ei — een gewoon, een alledaagsch ei. Maar het is een ei dat men mij in rekening zal brengen. En ik ben er niet eens aan geweest."

Ik dacht dat de kellnerin ziek zou worden. Ik zag hoe zij trilde en dat zij moeite deed om zich goed te houden.

"Het ei is weg," zei hij. „Het is geheimzinnig. Het is niet te begrijpen, John."

"Hou alsjeblieft op, kerel," zei ik. „Je maakt me gek."

Ik begon de kellnerin te verdenken. Zij was al den tijd bij de tafel gebleven, en zij was klaarblijkelijk bijna ziek van het geval. Natuurlijk, Dick was in staat om iemand zonder moeite ziek te maken. Je zou gedacht hebben, dat het lot van het gansche heelal van dat ei afhing.

Maar in ieder geval was de houding van de kellnerin verdacht. Zij stond daar voor ons met de handen in de zakken van haar witte boezelaar en men kon duidelijk zien, dat zij zich mijlen ver wenschte. Misschien was er een familielid van haar ziek, en een ei, dat zacht gekookt is, kan gemakkelijk gewarmd worden.

Dick keek het meisje onderzoekend aan.

"Juffrouw," zei hij, „weet u soms meer van dat ei?"

"Ik — ik heb u al willen zeggen, mijnheer, dat . . ."

"Ha! Je weet, dat het zacht gekookt was?"

"U bestelde het zacht gekookt, en —"

"Ik weet het! En als het gevallen was, zou het kapot moeten zijn gegaan. Ik weet alles af van gekookte eieren. Maar u kan misschien uitleggen wat er met dit ei gebeurd is? Was u getuige van zijn verdwijning?"

"Ja, dat was ik!" zei het meisje ongeduldig.

De Russen te Scheveningen

De delegatie poseert voor onzen fotograaf.

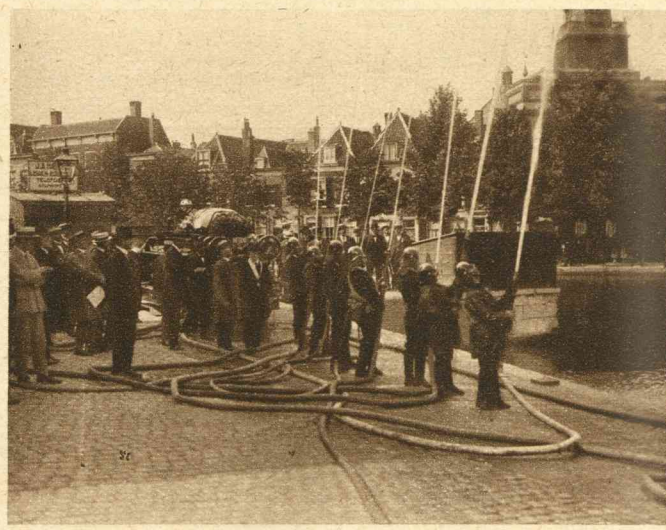
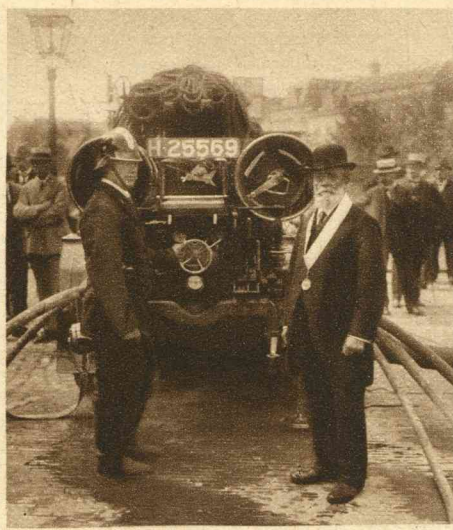
De Russen te Scheveningen

Juist toen de gedelegeerden voor onzen fotograaf poseerden ontving de leider der delegatie, de heer Litwinof een telegram van zijn regering.

Het verdwenen Ei

DAT is toch al te gek!" riep Dick uit. „Je bracht mij toch de twee eieren, die ik bestelde, nietwaar juffrouw?"

"Ja mijnheer," zei de kellnerin.

DE DEMONSTRATIE MET DE DAIMLER-AUTOMOBIEL MOTORBRANDSPUIT TE LEIDEN

Reeds in ons vorig nummer gaven wij een drietal interessante foto's van de op 20 Juni l.l. te Leiden plaats gehad hebbende demonstratie met de Daimler-automobiel-motorbrandspuit, die korten tijd geleden door deze gemeente is aangeschaft. De demonstratie, die onder leiding van den commandant der Leidsche Vrijwillige Brandweer gegeven werd voor een aantal autoriteiten, genoodigden en de pers, is, om het in één woord te zeggen, een succes geweest. Aanvankelijk werd de „brand" aangevallen met een eersten hulpstraal, waarna al heel spoedig een tweede, en daarna een derde en vierde slang werden aangekoppeld. Daarop volgde een krachtig aanval door overgang op open water. Met de pomp werd nu uit open water, zonder onderbreking van de blussching, met vier stralen doorgewerkt, terwijl het bij den eersten aanval verbruikte water uit het reservoir tijdens de blussching werd aangevuld. Daarna werd een vijfde slang aangekoppeld. Nadat men eenigen tijd gespoten had, werd er gestopt om het verschil tusschen het spuiten met en zonder pomp aan te

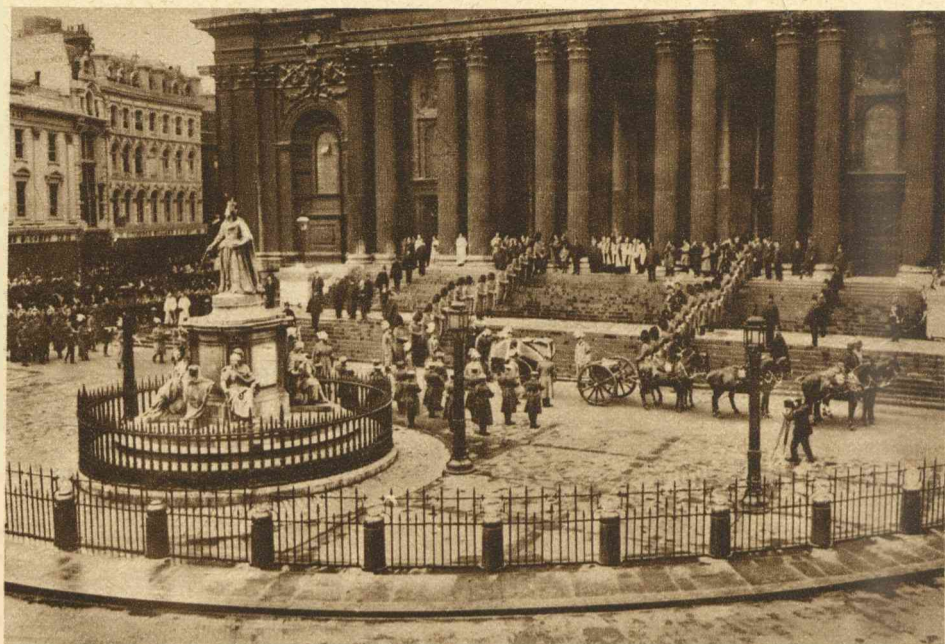
toon, wat uitnemend gelukte, evenals de demonstratie met de London-straalpijp, die rook en gas verdrijft (zie de foto in ons vorig nummer). Inmiddels was ook een vijfde en zesde slang aangekoppeld, en spoot de Daimler met zes stralen, terwijl onderwijl de zevende werd aangelegd. Dan volgde de demonstratie met twee groote straalpijpen om de hoogte rechtstandig in de lucht en de lengte over het water uit te meten. Daarna werd alles opgeslagen en op de spuit geborgen, welke een eind omreed en daarna op een andere plek plaats nam. Zoals hierboven reeds gezegd is, had de demonstratie een uitnemend vlot verloop. De algemeene opinie der aanwezigen was dan ook, dat de Daimler-automobiel-motorspuit een niet te onderschatten aanwinst voor de Leidsche Brandweer is, die hierdoor haar goeden roep bevestigen en uitbreiden kan! De foto's stellen voor, links: de Daimler-automobiel-motorbrandspuit. Midden: de brandspuit in actie. Rechts: Het spuiten met zeven stralen.

WAT IN BINNEN- EN BUITENLAND GEBEURD IS

De Prins van Wales in Engeland terug.

De enthousiaste ontvangst van den Engelschen kroonprins bij zijn terugkeer te Londen.

De begrafenis van Sir Henry Wilson

de bekende Engelsche maarschalk, die verleden week vermoord werd.

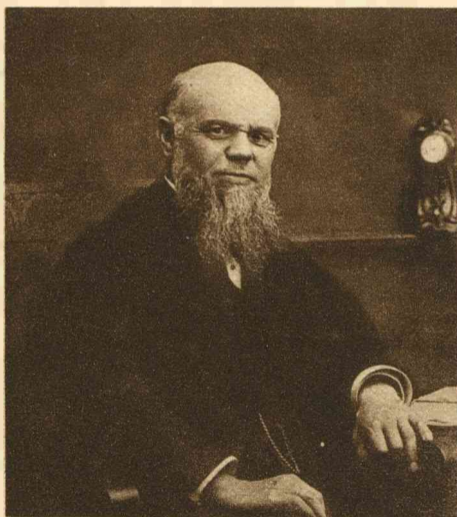
De a. s. verkiezingen.

Hoe in de hoofdstad des lands door de verschillende partijen reclame gemaakt wordt voor hun kandidaten.

Huldiging oud-minister Treub te Parijs.

Aan Ex-minister Prof. M. W. F. Treub werd door het Dagblad „le Nonveau Monde” te Parijs een eere-maaltijd aangeboden, die gepresideerd werd door den Senator M. A. de Mouzie en waaraan verschillende koloniale autoriteiten aanzaten.

Ds. L. M. van Noppen,

hoopt 11 Juli a. s. den dag te herdenken dat hij vóór 25 jaar als predikant der Ned. Herv. Gemeente te Scheveningen kwam.

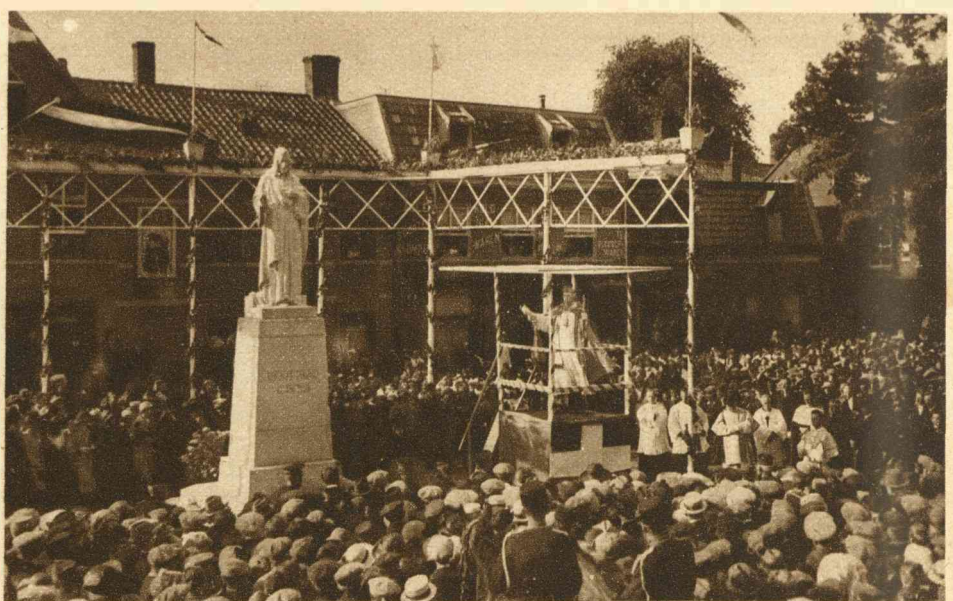
De keizer van Annam te Parijs.

Verleden week bracht de keizer van Annam met den 10-jarigen troonopvolger een bezoek aan het graf van den Onbekenden Soldaat te Parijs

De bond van Aannemers te Leiden.

Verleden week heeft de bond van Aannemers een tweedaagsche Vergadering te Leiden gehouden. Op onze foto ziet men de deelnemers voor onzen fotograaf poseeren.

Een H. Hart-beeld te Oss onthuld.

De vorige week Zondag werd te Oss (N. Br.) door Mgr. Diepen, Bisschop van Den Bosch, een H. Hart-beeld onthuld.

DE REDEN

DOOR ELISE WESSELINK-RUTGERS

Ue wilt de reden voor mijn weigering kennen?" vroeg de oude dame. „Kom naast mij zitten, kind, dan zal ik je die vertellen!"

Het jonge meisje schoof een poef naderbij, liet zich erop nederzinken en vestigde haar oogen vol verwachting op het lieve, zachte gelaat, dat jeugdig scheen onder het kunstig opgebouwde, zilverwitte kapsel.

In den zonnigen tuin zoemden insecten rond, genietend van de zoete bloemengeuren, waarvan de warme lucht doortrokken was; af en toe tijlpte een vogeltje in nabijgen boom of struik met blij jubelende klankjes zijn levensvreugde uit; geen ander geluid drong door in de groen omkranste veranda, waar de beide vrouwen zaten, de ééne oud, de andere jong, de ééne dicht bij het einde van den afgesponnen levensdraad, de andere met begeerige handen het begin van dien draad omklemmend, de ééne met lichten weemoed naar het verleden starend, de andere met hoopvolle oogen in de toekomst blikkend.

Het wachten der ongeduldige jeugd duurde lang.

De oude dame bezag wat zij als een afgerond geheel in haar herinnering had opgeborgen gehouden; geruimen tijd had het daarin ongestoord gesluimerd; nu zij het voorschijn haalde, verbaasde zij zich over de helle kleuren, waarin het zich aan haar blikken vertoonde, kleuren, die de loop der jaren niet had vermogen te verbleeken.

Eindelijk streelde zij met haar teere hand even het naar haar opgeheven, bloeiende gezichtje, toen begon zij met ouderwetsche nauwkeurigheid en correctheid van woorden te vertellen.

„Mijn ouders bewoonden een klein buitengoed in de nabijheid van de hoofdstad; ik werd daar geboren en bracht er mijn eerste jeugd door. Op mijn twaalfde jaar werd ik naar een kloosterschoolgezonden, waar ik tot mijn zeventienden verjaardag bleef.

Als een jong, dom, dwaas romantisch kind, dat door haar vèr van „de wereld en haar genoegens" gehouden worden zich daarvan allerlei zonderlinge, overdreven voorstellingen maakte, kwam ik toen voor goed thuis bij mijn ouders; ik had, wat men noemt: het stadium van „uitgaand jong meisje" bereikt, maar een langdurige ongesteldheid van mijn moeder was oorzaak, dat er van mijn „uitgaan" niets kwam.

Mijn leven was zeer eentonig en toen de eerste vreugde over de nieuw-verworven vrijheid was bekoeld, moest ik mijzelve bekennen, dat ik mij wanhopig verveelde.

In huis was niets voor mij te doen; mama was niet zoo ziek, dat zij niet vanaf haar rustbank het huishoudelijke raderwerk, dat door vertrouwd, goed-gedresseerd personeel geruimsloos, zonder haperen, in gang gehouden werd, besturen kon; mijn inneming was ongewenst en zou bovendien naar alle waarschijnlijkheid op een lachwekkend fiasco zijn uitgelopen.

Ik las, ik speelde piano, ik galmde zang-oefeningen uit, ik dwaalde rond in tuin en park, borduurde tot walgens toe aan allerlei overtuigend handwerk, maar al die bezigheden tezamen vermochten mijn tijd niet te vullen en konden evenmin de behoeften van mijn geest bevredigen.

Ik klaagde niet, ik wilde mijn ouders geen verdriet doen; zij hielden van stilte en eenzaamheid en schenen als vanzelfsprekend aan te nemen, dat ook ik mij daar goed bij bevond.

Plotseling gebeurde er iets, dat mijn hevige belangstelling wekte.

Een villa naast de onze, die geruimen tijd onbewoond was gebleven, werd het toneel van drukken arbeid; een leger van werkvolk zwermde het huis binnen, dat van boven tot onder weerklonk van geklop, gehamer, voetengeschuif, gepraat en gefluit.

Van onzen tuinman vernam ik, dat de villa was aangekocht door een rijken heer, die het geheele huis liet opknappen, verven, behangen, meubileren, om er zoo spoedig mogelijk zijn intrek in te nemen; de tuin werd door bekwame vaklieden onder handen genomen en gedurende eenige weken was de verwachte bewoner van de kleine buitenplaats de „topic of the day"!

Mijn ouders glimlachten toegeefflijk om mijn opwinding. Ook jij glimlacht!

Ik heb je opzettelijk de eentonigheid van mijn bestaan in die dagen geschilderd, om je begrijpelijk te maken, hoe welkom iedere afleiding mij was, hoezeer ik ieder klein gebeuren, dat van het gewone, dagelijksche sleurtje afweek, uitspan en tot belangrijkheid opschreefde, hoe ik mij eraan vastklamde, omdat . . . mijn levendige geest nu eenmaal behoefte aan emotie gevoelde en zich bij gebrek aan werkelijke emotie met schijn-emotie trachtte te vergenoegen.

De met ongeduld verwachte buurman, die in mijn overspannen verbeelding bijna „de prins uit het sprookje" geworden was, kwam!

Als een nieuwsgierig kind begluurde ik hem vanuit een veilige schuilplaats tusschen beschermend struikgewas.

Hij was jong, zooals ik met voldoening constateerde en wat zijn uiterlijk betrof, rijk begiftigd door moeder natuur; hij was lang en farsch gebouwd en . . . Maar die finesses zullen je niet interesseeren; laat het je genoeg zijn, dat hij een knappe, jonge man was, wiens voorkomen bijzonder geschikt was, om een dom, fantastisch kind te bekoren.

Het duurde geruimen tijd, voor ik hem naderbij leerde kennen; hij scheen geen omgang te zoeken en de toestand van mijn moeder hield ons in vrijwillig isolement, al was

het woord „vrijwillig" eigenlijk alleen geldig voor mijn ouders en niet voor mijn persoontje!

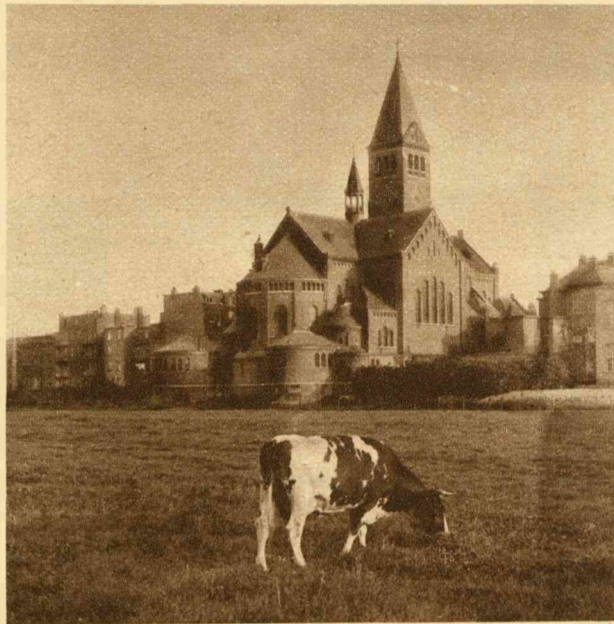
Het toeval speelde echter zijn rol; mijn vader en onze buurman ontmoetten elkander, schenen smaak in elkanders gezelschap te vinden en een vriendschappelijk verkeer tusschen de beide huizen groeide op uit die toevallige ontmoeting.

En . . . het gevolg is gemakkelijk te raden!

De knappe, jonge man werd verliefd op mij en ik op hem en wij meenden, dat wij zonder elkander niet langer zouden kunnen leven!

Nu weet ik, dat ik niet hem, maar alleen de liefde liefhad, de liefde, waarover ik had gelezen en gedroomd, waarnaar ik had verlangd, zonder mij van dat verlangen bewust te zijn, dat de onbekende in mijn leven verscheen in het psychologische moment, waarop mijn jeugdig gemoed het ontvankelijkst was voor de aandoeningen, door de eerste persoonlijke aanraking met wat op verliefdheid en liefde betrekking had, gewekt.

Nu weet ik, dat ik mijn eigen schoone dromen en fantasie n liefhad en daarvan den knappen, jongen buurman tot held koos, omdat hij de eerste was, die daarvoor in de termen viel, omdat hij de eenige was, in wien ik de verpersoonlijking van mijn vage idealen, die ik met kinderlijk-gemakkelijke bereidwilligheid voor hem pasklaar maakte, kon zien!

„Van stad en land . . ."

Een aardig kiekje door onzen fotograaf een dezer dagen aan den rand van groot-Amsterdam gemaakt, en dat op treffende wijze de uitbreiding van een groote stad weergeeft: het landelijke komt door die uitbreiding hoe langer hoe meer in de verdrukking.

Ik kende immers geen anderen man!

Je glimlacht weer? Ik vergeef je dat gaarne!

Mijn ouders waren ongesteld en verrast, toen zij bemerkten, dat ik geen kind meer was; ik geloof niet, dat zij ooit over een mogelijke verandering in mij hadden nagedacht, zij waren er tenminste volstrekt niet op voorbereid en welfremd als zij waren, wisten zij eigenlijk niet goed, hoe zij in het hun voorgelegde geval moesten optreden.

Mijn prétendent stond hun echter wel aan; hij was een aangenaam mensch en goed gesitueerd; meer wisten zij niet van hem, maar dit weinige was voor hen voldoende.

Maar . . . zij vonden mij te jong voor een officieele verlovning; in principe gaven zij hun toestemming daartoe, maar eischten een proefjaar, waarin mijn futur en ik gelegenheid tot nadere kennismaking zouden hebben; op die voorwaarde mochten wij ons onder hunne auspiciën als in het geheim verloofden beschouwen.

Wij namen daarmede gaarne genoegen en het verkeer tusschen de beide huizen werd drukker en intiemer.

Mijn verloofde was nu en dan voor zaken afwezig; het woord „zaken" had voor mij, evenals voor de meeste jonge, gealteerde meisjes een afschrikwekkenden klank en ik vroeg nimmer naar den aard der zaken, die hem soms van mij verwijderd hielden, ze eenvoudig als een noodlot aanvaardend.

Enkele maanden na den gewichtigen dag, waarop onze buurman, dien ik voor 't gemak „Lohengrin" zal noemen, — de naam is toepasselijk! — plechtig bezoek deed om mijn hand, werden wij verrast door een bezoek, dat de kalme sleur van ons huishouden geheel verstoorde.

Twee neven en een nicht, kinderen van Mama's eenigen broer, namen stormenderhand onze onverdedigde vesting in; in een snorrenden auto kwamen ze aanrijden, zonder vooraf een waarschuwing te zenden en ze schenen erop gerekend te hebben, eenige vacantie-weeken bij ons door te brengen. Mijn ouders waren onthutst; ik was verrukt!

Ik had het drielal sinds mijn vertrek naar de kostschool niet ontmoet, maar voelde mij terstond aangestoken door hun onstuimige vrolijkheid, hun luidruchtige levensblijheid, hun gemakkelijke opvattingen, die afweken van wat mij als goed en voegzaam was voorgelaten; zij haatten met bitteren haat de woorden „correct" en „comme il faut" en lachten om conventies, die hun genoegens in den weg trachtten te treden; zij deden geen kwaad, begrijp mij wel!, maar amuseerden zich met een onbezonnen dardelheid, die mij verrukte.

Een automöbil was in die dagen weinig minder dan een wereldwonder, de bezitters ervan waren in mijn oogen goden! Eén ding speelt mij!

Mijn Lohengrin*was afwezig; ik zou gaarne met hem heb-

ben gepronkt tegen mijn nichtje, dat, even oud als ik, nog niets van liefde en verliefdheid scheen te weten.

De neven maakten mij om strijd het hof; in mijn hart lachte ik hen daarom uit; wat waren die jongens in vergelijking met mijn knappen, geposeerden verloofde?

Mama had mij uitdrukkelijk verboden, over mijn officieus engagement te spreken; ik gehoorzaamde haar, eerstens, omdat ik aan gehoorzamen gewoön was en tweedens, omdat ik de onrust, door den inval der barbaren veroorzaakt, niet onnoodig wilde vergrooten.

Mijn lieve, goede, onpractische ouders waren geheel de kluts kwijt, maar zij dachten er niet aan, de gastvrijheid, waarop zoo goedmoedig was vertrouwd, te weigeren; zij berustten in de stoornis in hun jarenlange gewoonten, zich tot troost zeggend, dat een paar weken geen onafzienbaren tijd vormden.

Op een zonnigen morgen kwam mijn oudste neef voor den dag met het plan, naar de hoofdstad te rijden ter bijwoning van wedstrijden, die door de voornaamste sportclubs van het land waren uitgeschreven.

Mijn ouders hielden niet van sport, waren bang voor een auto-ongeluk, betwijfelden het, of het correct was, dat vier jonge menschen een geheelen dag ongechaperonneerd rondzwierven, brachten nog een menigte andere bezwaren naar voren, die echter door ons vieren in koor werden weerlegd en, overrompeld, gaven zij hun toestemming tot het uitstapje. Vroolijk en welgemoed gingen wij op weg.

Ik betreurde het, dat mijn Lohengrin niet aan mijn zijde zat en ik mij vergenoegen moest met mijn jongsten neef, die zich tot mijn „cavaliere servente" had opgeworpen en niet van plan scheen, zijn post ook maar voor een oogenblik met dien van zijn chauffeurenden broer te verwisselen; mijn verdriet over het gemis van mijn verloofde was echter niet bestand tegen de genoegens van den rit, tegen mijn opgewonden verwachten van de dingen, die komen zouden.

Het hoofdnummer van het programma was een boks-wedstrijd.

„Niet van amateurs of beginnelingen," sprak mijn jonge neef, „maar van twee beroepsboksers, die zich reeds wereldvermaardheid verworven hebben! Kijk, daar treden zij in den ring! Onze plaatsen zijn uitstekend; geen beweging zal ons ontgaan!"

De beide kampioenen wisselden een handdruk; een oogenblik later stormden zij op elkander in.

Het toneel, dat volgde, was afschuwelijk, tenminste voor mij; die twee beukende, stompde mannen schenen mij twee wilde dieren toe, die elkanders leven belaagden en met wellustige wreedheid hun slagen richtten.

De eene kampioen, wiens breede, naakte rug aanvankelijk naar mij toegewend was geweest, draaide zich plotseling om, zoodat ik zijn gelaat te zien kreeg; ik uitte een doordringenden gil . . . ik had in het vechtende monster mijn Lohengrin herkend!

Hij hoorde mijn gil . . . hij keek onzen kant uit . . . hij zag mij . . . hij wankelde, weifelde . . . kreeg een geweldigen slag van zijn tegenstander . . .!

Meer zag ik niet; ik werd bewusteloos weggedragen. Moet ik nog verder vertellen?

Ik werd bijgebracht; mijn nicht en mijn neven voerden mij naar huis vol meewarigen spot over de dwaze weekhartigheid, waaraan zij mijn bezwijming toeschreven.

In Mama's armen snikte ik mijn leed uit, terwijl Papa zichzelven allerlei beleedigende namen toevoegde, omdat hij verzuimd had, naar den prétendent van zijn dochter te informeerden.

Een beroepsboksers! De man aan wien ik mijn argeloos hart gegeven had! Kun je je den afschuw voorstellen, dien ik van hem en van mijzelve had? Zijn beroep had hem rijk gemaakt; hij had zich de weelde van een buitenverblijf kunnen veroorloven en zich het air van een „grand seigneur" gegeven!

Ik kon hem mij niet anders meer voorstellen dan met opgeheven vuisten; als ik aan hem dacht werd ik weer bevangen door de huivering, die het gevecht in den ring in mij had gewekt!

De tijden zijn veranderd; ik weet, dat men de beoefenaars van die ruwe sport thans als alle andere „sportmen" beschouwt, maar in mijn jeugd werden zij als onmenschen beschouwd, die geen fijnvoelende vrouw wilde kennen. En ik, ik had mij met één der ergsten onder de ergen verloofd!

Ik meende van verdriet en schaamte te zullen sterven!

Mijn Lohengrin keerde niet in zijn villa terug; ik vernam, dat hij, van zijn stuk gebracht door mijn onverwachte tegenwoordigheid, een ontzettende nederlaag had geleden, die hij in maanden niet te boven zou zijn.

Zoo eindigde mijn eerste liefdesdroom.

Ik heb een lang, gelukkig leven achter den rug; mijn eerste liefde was niets dan een dwaalbegrip, een zelf-suggestie, maar nimmer heb ik mijn huiverenden afkeer voor de ruwe sport, die ook in ons land meer en meer belangstelling gevonden heeft, kunnen overwinnen.

En toen het vroolijke clubje, waartoe je behoort, je kwam halen, om mee naar het stadion te gaan, weigerde ik botweg mijn toestemming.

Je kent nu de reden van mijn weigering, de impulsieve weigering, waarover je ontstemd was.

Ik geef onmiddellijk toe, dat die reden eigenlijk alleen voor mij een geldige reden is, dat ze anderen mogelijk belachelijk zal voorkomen, maar . . . wij beiden zijn vrouwen, al behooren wij tot een verschillend geslacht en ik meen, ik hoop, dat je nu mijn reden begrijpen en mij daardoor mijn weigering vergeven kunt!" —

De oude vrouw zweeg; het jonge meisje vond niet dadelijk woorden, maar kuste de teere hand, die haar wangen had gestreeld in volkomen begrip van de reden, waarom haar een genoegens ontnomen was.

 Dieren-
 bescherming
 van
 Hoogerhand

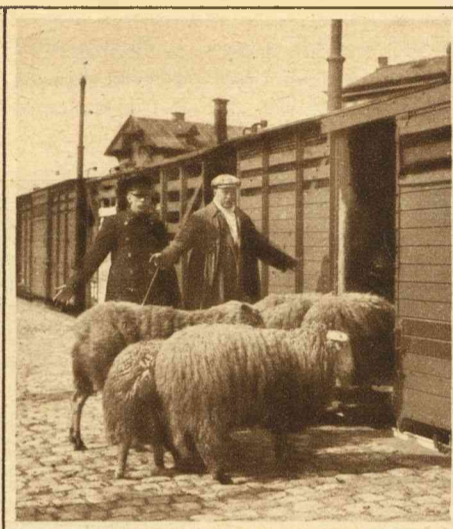

Het toezicht der politie op de veemarkt.

Op deze pagina reproduceeren wij een aantal interessante kiekken, die een uitmuntend idee geven van de wijze waarop door de politie toezicht wordt gehouden op de behandeling van honden en vee. De maatregelen zijn er vooral op gericht mishandeling van het ter markt aangevoerde vee te voorkomen en de honden, die als trekdier dienst doen, te beschermen. Dank zij de welwillende medewerking der Leidse politie-autoriteiten, kunnen wij deze foto's in ons blad publiceerden.

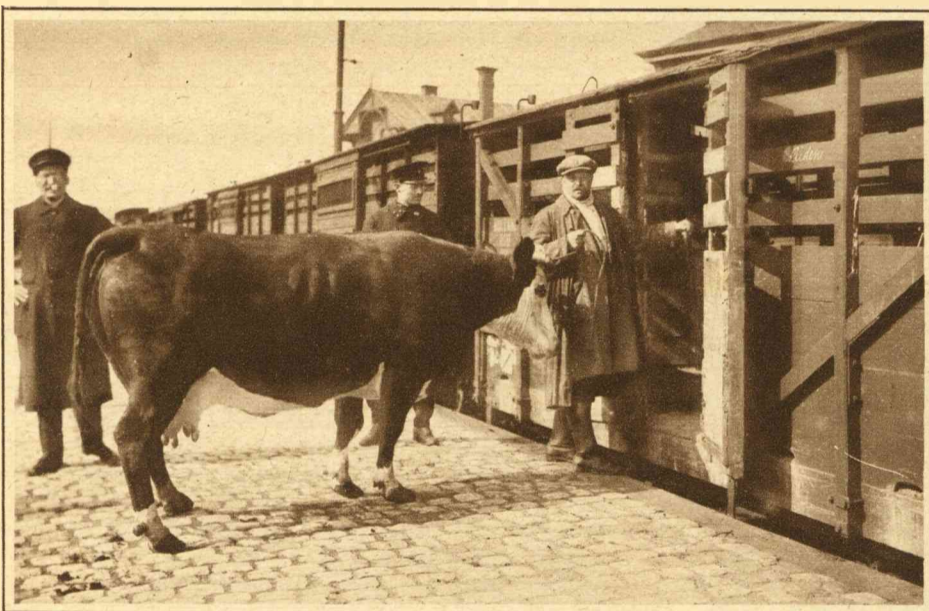
Om onnodige kwelling te voorkomen, worden zware varkens alleen per wagen vervoerd.

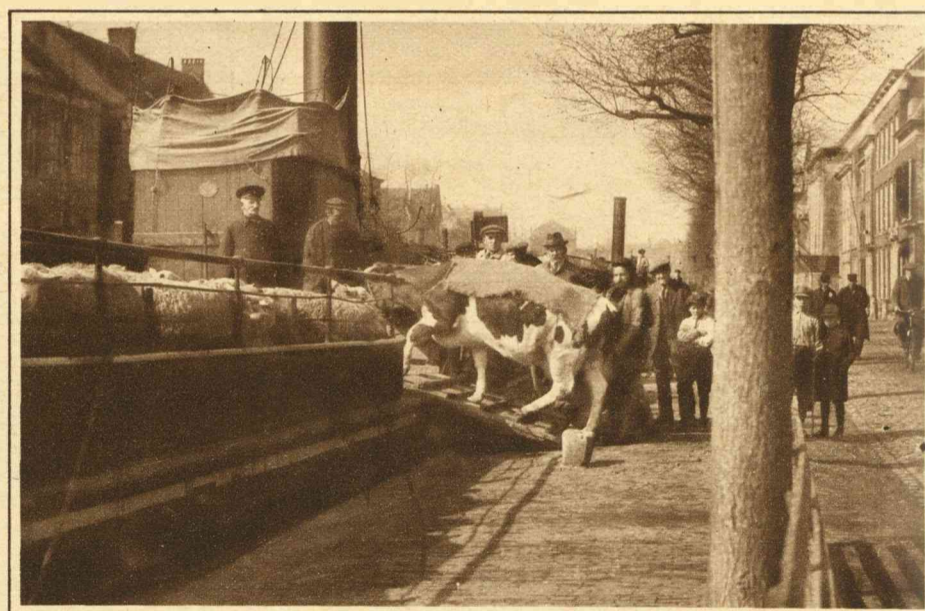
Bij het vervoer van schapen wordt steeds gewaakt tegen het te vol laden der wagons.

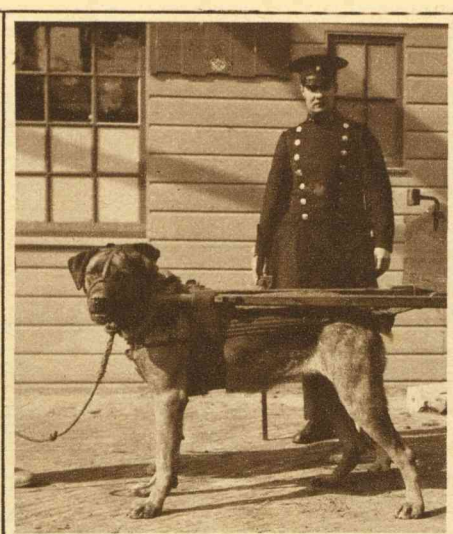
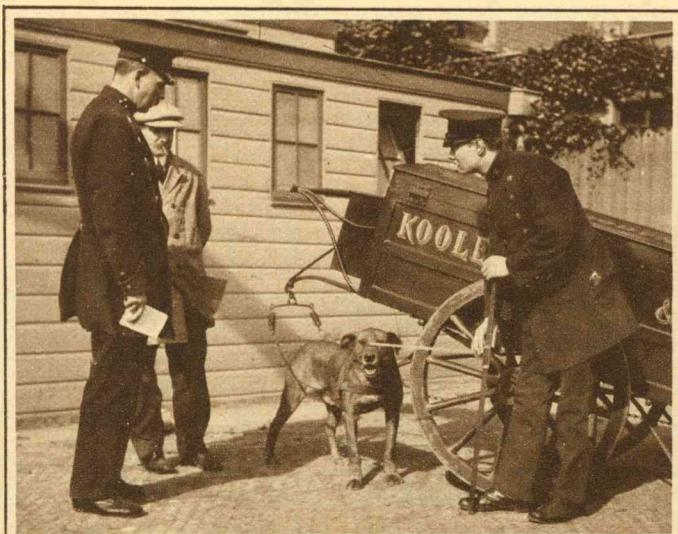
Ook wordt er vooral tegen gewaakt, dat er te veel vee in de vrachtauto's geladen wordt.

Toezicht bij het laden van vee na afloop der veemarkt.

Ook wanneer de dieren per boot worden vervoerd, ontbreekt de controle niet.

Het toezicht op de trekhonden. Links: De schouderlengte van den hond wordt gemeten. De spoorstok van de kar is van praktische trekveeren voorzien. Midden: Een hond van zessen klaar. Ook het tuig is volkomen in orde. Rechts: Het politie-personeel te Leiden, dat in 't bijzonder belast is met het toezicht op de bescherming van het dier.

2)

Daar verrijzen de reusachtige pyramiden, door duizenden slavenhanden voor de trotsche Pharaonen gebouwd; daar liggen zwaar ter aarde de kolossale sphinxen, als zinnebeelden van het zwijgend noodlot, dat de zwoegende volken heeft getroffen met den geesel van heerschzucht en macht; zij blikken de sphinxen aan en vragen om uitlegging van het raadsel, dat zij moeten zwoegen en anderen in grootheid en weelde leven; zij ontvangen geen antwoord, dan 't welk de ijzeren noodzakelijkheid hun leert.

Ook in uw land legde Ahriman zijne gedrochten neder; nu nog is uw volk eenvoudig en gelukkig; maar reeds vertoon zich de voorboden van verandering; enkele uwer herders zijn rijk en machtig geworden; de rijkste en machtigste verbond zich in het huwelijk met Mandane, de dochter van der Meden vorst. En reeds heeft Koeroes, hun zoon, zijnen grootvader van den troon gestooten en maakt zich gereed, met zijn volgelingen naar meer macht, naar meerder grootheid te streven; en de tijd is niet verre, waarin uw oog de schandpaleizen van weelde en genot zal zien verrijzen, die ons Egyptisch volk reeds zooveel eeuwen een doorn in het vleesch en een oorzaak hunner slavernij zijn geweest."

Hier zweeg Darja een oogenblik, om het meisje gelegenheid te geven, — te overdenken, wat hij had gezegd.

En dat was noodig.

Hoe kon zij, het eenvoudige kind der natuur, de bittere woorden begrijpen van een slaaf, aan het land van heerschers en verdrukten ontvlucht?

Na een poos zeide Sirja: „Vriend, uwe woorden zijn zwaar voor mij; maar ik geloof, dat ik begin, ze te vatten; reeds lang zag ik in het klein bij vader, wat Necho u vertelt van zijne vorsten. Alleen de grootheid dier gedachten belette mij een oogenblik, ze te overzien. Doch maak u niet ongerust. Zet Ahriman de menschen aan tot het kwade, gij weet, wat onze goede vader Zarathushtra ons leerde, die ginds in de bergen woont, waar het heiligdom, door hem gesticht, eene toevlucht is voor allen, die vreezen, en van wien niemand ongetroost terugkeert.

Hij leerde ons de goedheid van Ormuzd, die in de harten der menschen de kracht legde, om het leed der aarde te dragen en die zorgt, dat zij juist door dat leed gevormd worden tot hooger doel, tot volkomener leven, wanneer de dood hunne lichamen heeft opgelost in de oorspronkelijke grondstoffen, door de kracht der zon tijdelijk met leven bezielde."

„Wat Zarathushtra leert, is de waarheid," zeide Darja; „het leven na den dood, wanneer de ziel bevrijd is van stoffelijke banden en de zuivere zonnestraal gelijk, stelt schadeloos voor alle rampen, in het tijdelijk bestaan geleden; daarvoor zorgen de Fravashis. 1)

Doch stel ook in priesters geen vertrouwen, zoo zegt Necho. Gij kent de Ateuchka's, den tempel en de altaren, die Zarathushtra's volgelingen in de bergen hebben gebouwd? Necho zegt, dat zij juist den vorm bezitten van de pyramiden in Egypte, al zijn ze kleiner. En hij vreest, dat in de toekomst ook het priesterschap, — wees gerust, Sirja, hij kent en eert onzen leermeester ginds —, zich zal aansluiten bij de vorsten en naar macht en grootheid streven, om alzoo een keten te meer te smeden voor het eenvoudig volk en de slavernij te verdubbelen, in plaats van ze te voorkomen. Vaak herkent de leermeester zijn leer niet meer, wanneer hij uit den hemel op haar ontanding nederziet.

Die pyramiden achter onzen rug, waar Ormuzd juist zijn gouden hoofd doet nedertinken, om de menschen verpozing te schenken van het aanschouwen zijner pracht, van zijne goede gaven, die anders te zwaar zouden zijn, om te dragen, die steenklompen zijn de voorafschaduwung van steeds grootere en zwaardere, die hen mogelijk zullen opvolgen en de vlakke voor ons, met Ahrimans gedrochten op den achtergrond, is de geschikte plaats, waar de paleizen van weelde en grootheid zullen verrijzen, waarvan Necho sprak."

Het meisje zag Darja angstig aan, maar antwoordde niet meer.

De zon was nu ondergegaan en het begon duister te worden. „Kom, geliefde," zeide de jongeling, „laat ons opstaan en huiswaarts keeren. Nog zweven Ormuzd's engelen, in roze en goud gehuld, om de plaats, waar hij is ter rust gegaan; doch Amschaspands 1) en Izeds, zie, zij verbleeken reeds van schrik voor de Dêws, die Ahrimans voorboden zijn; vleermuizen en vampyrs fladderen om ons henen; panters en hyena's zullen ons weldra belagen.

Laat mij u geleiden tot de poort van uws vaders huis; onderweg kunnen wij nog afspreken, wat wij zullen doen."

De jongeling en het meisje stonden op en richtten hunne aangezichten nog eenmaal naar het Westen voor een eerbiedigen groet aan den Zonnegod, die hen had geschapen.

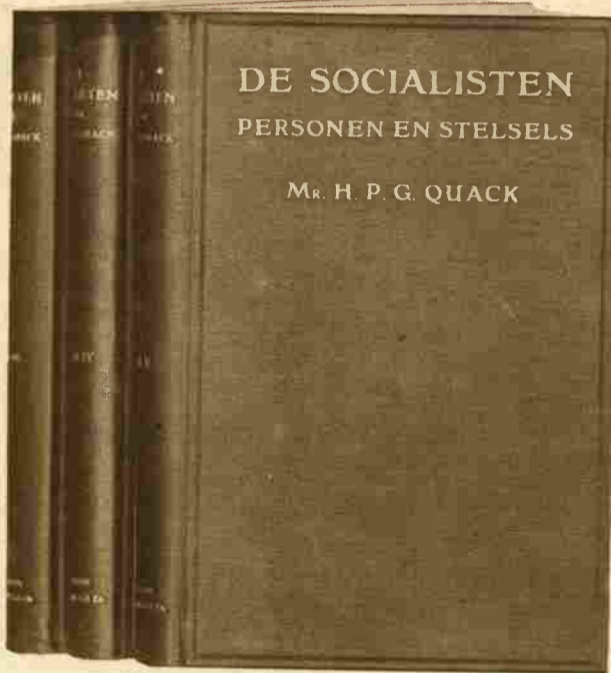
Toen schreden zij hand aan hand oostwaarts henen. „Darja," zeide het meisje; „mijn besluit is genomen ik wil handelen, zooals Zarathushtra ons voorschrijft. Waarheid zal mijn richtsnoer zijn.

En de waarheid is, dat ik u liefheb en nooit een anderen man kan beminnen.

Reinheid zal mijn schild wezen. En dus zal ik mijnen vader in alles gehoorzamen, zooals onze plicht is, behalve in dit ééne: geen anderen man zal ik toebehooren.

Wat er ook gebeure, vertrouw' daarop.

Laat het vrouwen nooit geschokt worden, dat gij in Sirja hebt gesteld, wat gij ook moogt zien of hooren,

Een Interessante Uitgave.

Bij de Uitgevers P. N. van Kampen & Zoon te Amsterdam is zoojuist verschenen deel III—V van den vierden druk van Mr. H. P. G. Quack's: *De Socialisten, personen en stelsels*. In deze deelen wordt behandeld het tijdvak tusschen de jaren 1830 en 1850 in Frankrijk, Engeland en Duitschland, benevens de geschiedenis van de sociale gedachte in de tweede helft der negentiende eeuw. De uitgave is verzorgd zooals wij dit van de uitgevers van Kampen & Zoon gewend zijn.

en Ahriman zal u het geluk niet ontrooven, dat Ormuzd u geschonken heeft. Ik zal hem vragen, het te vermeerderen. En nu, vaarwel!"

Zij stonden voor de poort van haar vaders huis.

Darja omhelsde het edele meisje en fluisterde zacht: „Uwen vader moet gij gehoorzamen, Sirja, zooals gij gezegd hebt, doch ik zweer u op dit oogenblik: waar hij u henen voert, zal Darja u volgen; uw land zal mijn land zijn en uw God mijn God; als Uwe schaduw zal ik u volgen, of u voorgaan; en in gevaar zal ik aan uwe zijde staan en u beschermen."

Hij kuste haar. Zij ging.

De poort sloot zich; en te midden der duisternis, die nu gevallen was, zocht hij het pad naar huis.

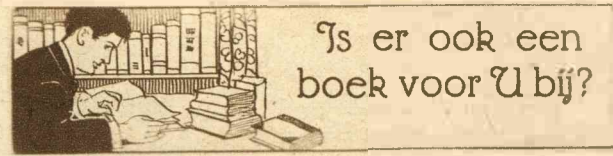
Eene schim rees tusschen hem en den muur en helwitte tanden zag hij blinken; één slag met zijne knots en de panter lag met verbrijzelden schedel aan zijne voeten, terwijl hyena's zacht wegslopen, door den schrik verjaagd.

„Morgen zal ik komen, om te zien, wat zij van uw vel hebben overgelaten," zeide Darja en spoedde zich naar de poort.

De oude Necho wachtte hem daar reeds en samen zochten zij hunne woning, na de deur gesloten te hebben.

HOOFDSTUK II.

De oude man en de jongeling woonden reeds lang te zamen; eene der hutten van klei achter den muur, die het gehucht beschermde, wier plat dak gelijkvloers met den bovenkant daarvan verrees, herbergde hen, sinds Darja's vader en moeder waren gestorven. 's Avonds, als de poort gesloten en het eenvoudige

LITTERATUUR: Jaarlijksche Boekenschouw 1920—1921. Tilburg, Het Nederlandsche Boekhuis,

Een aanbeveling onzerzijds mag bij deze bekende uitgave overbodig heeten.

Jhr. Dr. B. H. C. K. van der Wijck, Uren met Kant (Boeken van Wijsheid en Schoonheid. Baarn, Hollandia-Drukkerij.

Een aangename inleiding tot Kant's denkbeelden.

R. H. Benson, Wat was het? — Tilburg, Het Nederlandsche Boekhuis.

Een uitmuntend geschikt boekje om in de vacantie te lezen.

Henriette Roland Holst van der Schalk, De Kinderen. R'dam, W. L. & J. Brusse's Uitg. Mij.

Het jongste werk — een feestelijk spel in verzen — van deze begaafde dichteres.

C. S. Adama van Scheltema, De keerende Kudde. R'dam, W. L. & J. Brusse's Uitg. Mij.

Het 4e tot 6e duizendtal van dit mooie boekje!

R. H. Benson, De God der Wereld. Tilburg, Het Nederlandsche Boekhuis.

Een buitengewoon sensationeel boek, dat zeker veel gelezen en besproken zal worden.

GESCHIEDENIS: Rotterdamsch Jaarboekje. Onder redactie van Dr. E. Wiersum, Gemeente-archivaris. R'dam, W. L. & J. Brusse's Uitg. Mij.

Een mooi uitgegeven, geïllustreerd werk, waarin men veel merkwaardigs aantreft uit Rotterdams heden en verleden.

avondmaal bereid en genuttigd was, zaten zij tezamen op dat plat, wanneer de maan scheen, en blikten over den muur naar de bergen aan de overzijde.

Zoodra Ormuzd het moede hoofd had ter ruste gelegd, zond hij een deel zijner gloeiende stralen naar de dienares, die hem gedurende den nacht vervangen moest; zij weerkaatste dat zachte licht naar de aarde en hield de wacht over Ahriman, die daardoor zijne macht zag beperken en het kwaad, dat hij stichtte, terugbrengen tot het minimum.

Avond op avond zaten zij daarneder, en Necho verhaalde den jongeling alles, wat hij in zijn langdurig leven had gezien en ondervonden, als den eenige in het dorp, die voor zijn verhalen belangstelling toonde. Zoo was hunne vriendschap ontstaan en de oude vervulde bij Darja de plaats van vader en moeder beiden. Wanneer eindelijk de slaap hunne oogen zwaar maakte, legden zij zich neder, in hun kaftan gehuld en nauwelijks had Ormuzd het hoofd geheven en met zijne gouden stralen den laffen Ahriman van het tooneel des aardrijks verjaagd, of beiden ontwaakten uit den slaap en vingden hunne dagtaak weder aan.

Necho had de eenvoudige herders, die van de melk en het vleesch hunner kudden leefden, gewezen op de vruchtbaarheid van hunnen grond, hun geleerd, hoe zij dien bebouwen en waarmede zij dien bezaaien moesten, om zich een beter leven en meer genoegens te verschaffen; zoo waren door eenigen de meest geschikte gedeelten in cultuur gebracht en toen Darja groot genoeg was geworden, om aan den arbeid op het land deel te nemen, was hij één der ijverigste helpers van Necho geweest.

Ook dezen avond weder voert de oude man het woord:

„Darja," zegt hij, „heden middag vertoefde een karavaan gedurende het heete middagbranden enkele uren in onze pooort. Ik zal u verhalen, wat zij mij mededeelden, die de kameelen leidden. De groote Koeroes is van zijn tocht naar de zee teruggekeerd; hij voerde den rijksten der koningen, Cresus van Lydië, met zich mede, en leeft nu in vriendschap met hem te Ecbátana; al de schatten van den verslagen vorst zijn in Koeroes' hand; het zal weldra uit zijn met onze rust en onze vrijheid, zooals ik u heb voorspeld. De koning van Egypte trok tegen hem op, doch verliet het veld, toen hem de tijding van Sardes' val bereikte.

Doch ongetwijfeld zal hij terugkeeren; ook Babylon zal tegen Koeroes optrekken en deze zal meer mannen noodig hebben, dan hij tot dusverre uit Medië en Perzië haalde.

Gij zijt dus gewaarschuwd.

Bedenk goed, wat gij zult doen, alvorens men u pressen zal tot den dienst des konings.

En dat Ormuzd u en Sirja beware voor de wanhoop, die het eenige ongeluk in de wereld en de zegepraal van Ahriman is."

(Wordt vervolgd).

1) Amescha çpenta = heilige onsterfelijke — de aartsengelen, acht in getal. Izeds — goede geesten, Fravashi's — goede eigenschappen of deugden.

VAN HEINDE EN VERRE

Stand 25, Rademaker's Koninklijke Cacao- en Chocolade fabrieken, Fenix Cacao, Haagsche Hopjes, Meco, Melkchocolade, Haga, bittere chocolade.

Tentoonstelling B. I. B. A. B. O. te Scheveningen.

Feestelijke opening van de nieuwe magazijnen en kantoren a. d. Lijnbaansgracht te Amsterdam, van de bekende biscuïtfabriek der fa. Wed. B. van Doesburg. Op de foto in het midden achter de tafel de heer Willem van Doesburg, links de heer Arnold van Doesburg, rechts de heer Wijnand van Doesburg, de drie firmanten. Voorts eenige genoodigden en het personeel. Het beeld, dat op tafel staat is bij deze gelegenheid door het personeel aan de firma aangeboden en stelt het reclame-merk der firma, de „Frou-Frou-Koningin” voor.

Stand 10, P. C. Dozy, v. h. Andrau, Groenewegje 128, Tel. H. 550, 's-Gravenhage. Wijnhandel, Specialiteit in Boerenjongens, Advocaat, Hoofdagent der Champagne-Perard, Rheims.

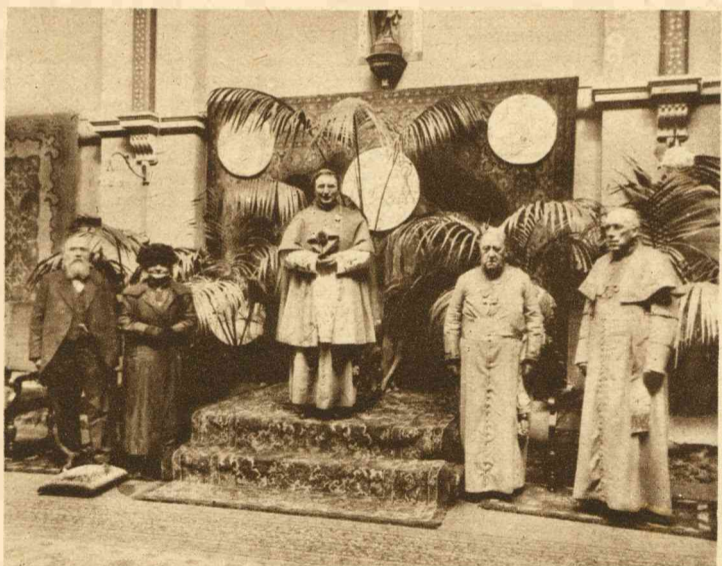
Tentoonstelling B. I. B. A. B. O. te Scheveningen.

Links :

Stand 79. Firma Sluiter en Van der Hurk, Raamstraat 35a. Grosiers in Conserven, Chocolaterie, Limonades en Delicatessen. In het bijzonder trok op dezen stand de aandacht het artikel „Cultura”, een zuivere Holl. vruchtenwijn, die ongetwijfeld zijn weg spoedig zal vinden.

Rechts :

Stand No. 18. Duryea's Maizena in de welbekende gele pakjes met bovengenoemden naam en Indianenkamp geniet reeds meer dan 70 jaren een uitstekende reputatie.

Bisschopswijding van Mgr. Dr. J. Smit, te Deventer.

Onder zeer groote belangstelling werd den 29ste Juni i. l. tot Bisschop van Noorwegen gewijd, Mgr. Dr. J. Smit. V. l. n. r. 1. De nieuwe Bisschop; 2. Aartsbisschop. Mgr. H. v. d. Weetering; 3. Mgr. Diepen, Bisschop van 's Bosch.

Begrafenis van Burgemeester L. C. H. Kolff te Wieringen.

De Duitsche ex-kroonprins begeleidt de weduwe naar het graf.

Huldiging van Heyermans.

Naar aanleiding van den 30-jarigen auteursloopbaan van H. Heyermans Jr. had Vrijdag-avond de 900ste opvoering plaats in Carré van „Op Hoop van Zegen.” Op de foto ziet men den jubilaris. Links naast hem : Mevrouw de Boer-van Rijk, („Kniertje”).

Het uitstapje der Gedelegeerden van de Haagsche Conferentie.

Begunstigd door prachtig zomerweer hebben de gedelegeerden der Conferentie, als gasten van het Haagsche Gemeentebestuur een watertocht gemaakt. Alle gasten toonden zich uiterst voldaan over hetgeen ze op hun tocht zagen van Hollands mooi landschap. Het spreekt vanzelf dat de Russische delegatie veel belangstelling ondervond bij het publiek. Onze foto links: Aankomst der gedelegeerden aan het Station te Leiden. Rechts: De gepavoisseerde luxe-jachten aan de Oude Vest te Leiden.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Komkommers.

Er is zeker, behalve de komkommer, geen vrucht, die in ons land in een zoo groot aantal soorten, zoo wel binnenlandsche als buitenlandsche, aan de markt gebracht wordt. Men treft ze in verschillende kleuren aan. De lange Amsterdamsche komkommer heeft een helder gele kleur, is groot en mooi van vorm. Overigens komt de gele komkommer in vele schakeeringen van roomkleurig tot oranje voor. Ten opzichte van de sterk oranjegekleurde moet men echter steeds een beetje wantrouwend zijn, omdat ze soms te rijp geworden vruchten zijn. Van de groene, waaronder men wel en niet gedoornde aantreft, worden vele soorten uit Engeland aangevoerd. Om het vaste vleesch zijn deze voor het inmaken zeer gezocht.

Komkommers worden zoowel op den kouden grond als in bakken geteeld. Voor een goeden oogst van gave, welgevormde vruchten, die niet bitter smaken, is een goede, vakkundige verzorging een eerste vereischte.

De komkommer is vrij algemeen in gebruik voor het bereiden van sla; dat men er eveneens overheerlijke groenteschotels van maken kan, is in minder ruimen kring bekend. Een voorwaarde voor een goede bereiding is, dat men de vruchten, hetzij in haar geheel, hetzij in stukken gesneden, niet te lang laat koken. Ook moet men erop letten, dat er geen bittere stukjes mee in de groente gaan. Daar deze bittere gedeelten zich bijna altijd slechts aan de uiteinden bevinden, moeten deze er altijd afgesneden worden en voor men tot de bereiding overgaat is het noodzakelijk eerst te proeven of het volgende gedeelte wel goed smaakt. Blijkt het dan, wat gelukkig slechts zelden voorkomt, dat de vrucht geheel bitter is, dan doet men verstandig er geen ingrediënten aan te vermorsen, doch haar eenvoudig weg te doen.

Een smakelijke soep kan men volgens het hiernavolgende recept bereiden. Men heeft nodig: 2 groote komkommers, een handvol zuring; 1½ liter bouillon; wat zout en peper; 60 gram griesmeel; een eidooier en wat zout. — De komkommers en de zuring kookt men, na op de gewone wijze schoongemaakt te zijn, samen gaar in den bouillon; dan de groenten doorzeven, den bouillon opnieuw aan de kook brengen met het griesmeel en 30 à 40 minuten zachtjes laten koken. Een weinig zout en peper, ten laatste den goed uitgeklopten eidooier toevoegen.

De nieuwste mode.

Een fraaie zomerhoed naar de jongste mode. Model van Germaine.

Nuttige Wenken.

Geveerd koper wordt met een zachten doek afgewreven en, als het erg vuil is, met een weinig witte was opgewreven. Hoe minder men er echter met was aankomt, hoe beter, daar het vernis hierdoor opsljijt.

Vlekken in koper, die niet door poetsen of schuren verwijderd worden, kunnen met ammonia behandeld worden, doch men moet dan direct met heet water naspoeien, daar anders het middel erger is dan de kwaal.

Wit glacé leeren schoenen worden met een korstje oudbakken brood of met wat meel schoongewreven. Zijn ze hiervoor te vuil, dan kan men ze met een watje met benzine of tetrachloorkoolstof (onbrandbaar) afwrijven, doch men mag daarbij slechts weinig vocht gebruiken, daar er anders kringen komen. Daarna kan men ze met wat talk inwrijven.

Recepten.

Theekoekjes.

Benodigd: 250 gram bloem; 250 gram suiker; 75 gram boter; 4 eieren; geraspte schil van ½ citroen; ½ theelepel zout.

Bereiding: De eieren met de suiker en het zout 25 à 30 minuten roeren, vervolgens de citroenschil ende doorgezeefde bloem, waardoor de boter in kleine stukjes gehakt is, er door mengen. Deze massa in kleine hoopjes op een met boter bestreken bakblik verdeelen en de koekjes in een heeten oven laten bakken, tot de randjes bruin zijn.

Obliën.

Benodigd: 40 gram bloem; 3 eierdooiers; 3 d.L. melk; 70 gram suiker; 1 theelepel kaneel; wat boter.

Bereiding: De eierdooiers met de suiker en de kaneel goed uitroeren, de doorgezeefde bloem erdoor mengen en de melk al roerende, toevoegen. In het warm gemaakte oblie-ijzer een stukje boter uitsmelten, ongeveer een eetlepel van het beslag erin gieten, 't ijzer sluiten en één minuut op de eene, vervolgens één minuut op de andere zijde boven het gloeiende kolenvuur of de open gasvlam houden. Het ijzer openen, de oblie eruit nemen, vlug om een vingerdik, glad stokje oprollen en na het bekoelen voorzichtig hiervan afschuiven.

Marsepeinkoekjes.

Benodigd: 280 gram zoete amandelen; 30 gram bittere amandelen; 280 gram suiker; eenige druppels rozenwater; bloem.

Bereiding: De amandelen pellen, drogen en met eenige druppels rozenwater in een mortier zeer fijn stooten. De amandelen daarna met de suiker op een zeer matig vuur zoo lang doorroeren en kneden, tot het mengsel niet meer aan de pan of den lepel kleeft. Dan de massa op een met zeer weinig bloem bestrooide plank tot dikke stangen uitrollen, deze in dikke schijven verdeelen, waar men rolletjes van maakt, die tot allerlei figuren gevormd worden. De marsepeinkoekjes op een met bloem bestrooid bakblik eerst eenige uren in de lucht, vervolgens in een weinig warmen oven laten drogen.

VOOR DE JEUGD

DE REIS LANGS DEN MELKWEG.

Edith zat met haar pop Lize aan het raam en staarde naar den met sterren bezaaiden hemel.

„Daarboven is het erg prettig,” zei plotseling de pop. Edith keek haar verbaasd aan. Daar zat naast haar op een stoel warempel haar pop Lize, zoo groot als zij zelf en lachte.

„Wil en wij eens wat fijns gaan doen,” stelde Lize voor, „bijvoorbeeld een reis langs den Melkweg?”

Eer Edith iets zeggen kon, nam Lize een kleinen poppenbezem, die zoodra ze dien opnam, een groote bezem werd. „Wat is dat alles wonderlijk,” dacht Edith.

Daar richtte de bezem zich op en zei heel duidelijk: „Hopla!” En toen begon ze te snorren en een lawaai te maken als een echte vliegmaschine en schreeuwde: „Instijgen! Instijgen!”

„Wat 'n wonderlijke bezem!” zei Edith en nam plaats naast Lize.

Nauwelijks hadden beiden op den bezem plaats genomen of deze vloog het raam uit, de lucht in. Hoog boven aan den hemel zagen beiden een lichte

streep, die hoe langer hoe helderder werd.

„Is dat de Melkweg?” vroeg Edith.

„Ja,” zei Lize, „dadelijk zijn we boven!” En werkelijk na een goed kwartier vlogen ze den Melkweg op.

„Wat is 't hier prachtig!” juichte Edith.

De gansche Melkweg was met kleine sterren belegd, als kiezelstenen op een grindweg.

„Mag men hierop wandelen?” vroeg Edith.

„Natuurlijk,” antwoordde Lize. „We hebben nu echter geen tijd, want we moeten nog 7.000.000 mijlen reizen!”

En als had de bezem de woorden van de pop verstaan, begon hij nog sneller te vliegen. Maanmannetjes liepen langs den Melkweg te wandelen, sterrenvrouwen deden boodschappen en bekeken de winkels. Maar plotseling gebeurde er iets, dat de beide aarde-kinderen tot een haastigen terugkeer dwong. Op den hoek van een zijstraat zat namelijk een kleine jongen, die melk verkocht; toen Edith en Lize voorbijvlogen, stie-

ten ze alle melkemmern om.

„O, lieve tijd!” riep Lize. „als hij ons maar niet achtervolgt! Sneller! Sneller!” riep ze den bezem toe. Maar de melk-jongen kon ook hard loopen. En nu begon er een achtervolging zoo snel, dat Lize de oogen sloot. „Sneller! Sneller!” hoorde ze Lize roepen! Toen verloor ze het bewustzijn. Plotseling kreeg ze een schok en sloeg ze verschrinkt de oogen open. En daar zat ze weer op haar stoel en zag dat Lize weer kleiner en kleiner werd.

Eerst wilde Edith alles aan Mama vertellen, maar ze was bang dat Mama haar een standje zou geven voor de verloren gegane melk, en daarom zweeg ze maar.

het dichtstbijzijnde bijennest. De zon scheen fel en de oude paraplu, een erstuk in de berenfamilie deed goede diensten.

Toen de berenjongen eindelijk aan de plaats kwamen waar het bijennest, zich bevond, was er geen enkele bij te zien.

„Waar zouden de bijen nu zijn?” zei de oudste van de twee.

„Daar zit er een!” antwoordde de jongste en pats! sloeg hij er met zijn klauw naar. De bij vloog echter weg en zoemde: „Beren! Beren! Beren!” En nu kwam opeens de heele bijenzwerm uitvliegen.

„Help! Help!” riep de oudste berenjongen, want hij voelde wel duizend bijensteken, door zijn dikke huid. De jongste vluchtte naar een leege ton en kroop er in, terwijl de oudste de paraplu over zich heen trok, om zich aldus tegen de steken der bijen te beschutten. Geen van beiden waagden zich weer bij het nest maar liepen zoo hard zij konden, de een met de ton en de ander met de paraplu over den kop naar huis, waar ze hartelijk werden uitgelachen.

Ons Babelhoekje.

Nelly Ouwerkerk. — Wel bedankt voor je gelukwensch.

Jacques Mulder. — Dat je op school goed leert, blijkt mij wel uit je brief, die voor een jongen van elf jaar goed en vlot geschreven is. Je moet in het vervolg maar trouw meedoen, dat is de beste manier om je wensch in vervulling te brengen. Aan je verzoek om een briefje heb ik hiermee voldaan.

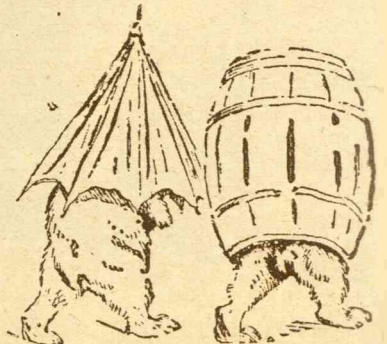
Annie Streutgers. — Je hebt gelijk, het raadsel is heel gemakkelijk en ik ontvang

DE HONINGSNOEPERS.

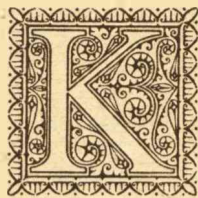
Er woonde in een zeker bosch een beer, die er zich op beroemde de dapperste honingroover te zijn. Zijn beiden zonen had hij steeds van zijn heldendaden verteld en ze aangemaand even zulke dappere honingroovers te worden als hij. De roem van zijn vader steeg de beide berenjongen naar den kop en daarom wandelden ze op een dag naar

dan ook heel wat goede oplossingen, maar we moeten af en toe eens een eenvoudig raadsel opgeven, om ook de jongste neven en nichten 'n kansje te geven. OOM TOM.

DE ROOFSPIN
DOOR STEIN RIVERTON
GEAUTORISEERDE VERTALING VAN
Mevr. D. LOGEMAN-v. d. WILLIGEN.

16)

kalm, kalm," fluisterde Krag. „Waar hebt u het gevonden?"

Einar wees naar den knop van de deur.

„Daar zat het om," zei hij.

Krag onderzocht het stukje goed een paar seconden en keek daarop naar de deur.

„Het klopt," mompelde hij, „het klopt allemaal." Opeens was het of hij iets zag.

Hij hief afwijzend de hand tegen Einar op en fluisterde :

„Sta stil, om Gods wil sta stil!"

Toen deed hij op eens zijn lantaarn uit en was het pikdonker in de kamer. Einar wendde zich onwillekeurig naar de deur, waar hij het stukje van Ada's sjaal gevonden had.

Tot zijn onuitsprekelijke verbazing, zag hij dat er een zwakke lichtstraal door het sleutelgat gleed. Dat was wat Krag ook gezien had. Er was dus licht in de kamer daarachter.

Misschien waren er menschen.

Geruimen tijd bleven de twee mannen onbeweeglijk staan.

Einar kon het kloppen van zijn eigen hart hooren. Na verloop van tien minuten zeide Krag :

„Nu gaan we naar binnen. Blijf drie passen achter me."

Hij ging op de deur af en klopte met zijn vuisten hard op de eikenhouten planken.

Geen antwoord.

„Is er iemand?" riep Krag met luide stem.

Steeds geen antwoord.

„Als er iemand is," riep Krag met nog luider stem, „dan deel ik hierbij mede dat wij gewapend zijn en oogenblikkelijk dengen of degenen die ons aanvallen neerschieten."

Hij wachtte even voor hij binnentrad, maar daar hij geen beweging in de kamer gewaar werd, ging hij snel met opgeheven revolver naar binnen, gevolgd door Einar.

Zij stonden in een donkere kamer, waar een onaangename lucht hing.

Op de tafel stond een klein petroleumlampje te walmen. De kamer was zeer groot en de meubels schenen solide. Op den vloer een zwaar tapijt.

„Hier is absoluut niemand," fluisterde Einar.

Plotseling zag hij Krag ineenkrimpen en de anders zoo koelbloedige man doodsbleek worden.

Einar volgde de richting van Krag's blik.

Een leuningstoel stond met den rug tegen de tafel aan.

Over het donkere leder van den stoel, glinsterde iets wits. Einar vermoedde dadelijk wat het was.

Het was de kale kruin van een man.

Einar zag ook de linkerhand van den man, die slap naar beneden hing, terwijl de manchete over den pols gegleden was.

Krag ging naar den man toe.

Hij wenkte Einar, en toen die naderbij gekomen was, liet hij het licht van zijn lantaarn over het gelaat van den man stralen.

Einar gaf een gil.

Een dikke streep gestolten bloed lag van het oor langs den hals, over den boord en op den zwarten rok van den man.

XII

De onbekende J. R.

De doode was gekleed in rok en witte das. Krag kende hem evenmin als Einar. Hij was bijna geheel kaal en had een fijn, gesoigneerd gelaat met een dunnen, blonden snor.

„Kent u hem?" vroeg Einar.

„Neen," antwoordde Krag, „ik heb dat gelaat nooit te voren gezien. Hij kan geen Kristianiaër zijn."

Plotseling zagen zij dat de rechterhand van den doode, die half door den stoel verborgen werd, een revolver omklemde.

Krag haalde met veel moeite de revolver uit de hand van den doode.

Hij bekeek het wapen en zeide: „Nog vijf schoten over, hij heeft dus maar één schot afgeschoten."

„Maar dat was dan ook voldoende," zeide Einar,

terwijl hij naar het bebloede hoofd van den onbekende wees.

„U denkt dat hij zich zelfmoord heeft?" vroeg Krag snel.

Einar keek Krag aan en vroeg :

„Valt daar eenigszins aan te twijfelen?"

Krag bukte en bekeek de hoofdwond nauwkeurig. Onderwijl mompelde hij :

„De randen van de wond zijn met kruit bedekt, zooals bij alle zelfmoordenaars. De kogel is achter het rechteroor binnengedrongen. Als ik me niet vergis is de wond veroorzaakt door de kogel van een browningrevolver, die de doode in zijn hand heeft. De kogel is van het oor in de richting van den linker-slaap gegaan, een blauw gezwel toont aan waar de kogel zit. Bijgevolg," eindigde hij, terwijl hij Einar ernstig toeknikte, „is dit moord en geen zelfmoord."

Einar schrok en staarde Krag verbaasd aan.

„Het is een bekend feit," vervolgde Krag, „dat de kogel naar het achterhoofd gaat als iemand zich een kogel door het hoofd schiet. Hier gaat de kogel van het oor naar het voorhoofd, — dus is het moord."

„Hoe lang denkt u dat de man hier ligt?" vroeg Einar.

„Het schot is blijkbaar onmiddellijk doodelijk geweest, daar het bloedverlies vrij groot is. Ik vermoed

BEROEMDE BEELDHOUWERKEN.

Marla met Christus.

Détail van een Noordduitsch beeldhouwwerk in steen, uit het begin der vijftiende eeuw. Het bevindt zich in de St. Johanniskerk te Thorn.

dat het zoowat 18 uur geleden is, gisteren nacht tegen den morgen. Hij zat in dezen stoel, toen de moordenaar naar binnensloop en hem doodschoot."

„Maar hoe verklaart u dan het bloed op het tafelkleed in de eerste kamer?" vroeg Einar.

„Dat kan ik nu nog niet verklaren," zeide Krag. „Uit alles blijkt dat er vannacht een groot gezelschap in deze kamers bijeen is geweest, dat plotseling door de een of andere gebeurtenis verstoord is en gevlucht. Dat maak ik op uit de omvergeworpen stoelen en de verlaten lunchtafel."

Einar was door alles wat hij in deze kamers gezien had geheel van zich zelf geraakt. Hij was wanhopend, viel op een stoel neer en verborg het gelaat in de handen.

„Och Ada, Ada!" mompelde hij.

Krag trachtte hem te kalmeeren.

„Ik heb u immers gezegd," zeide Krag, „dat ik u Ada terug zal bezorgen. Als ik haar in den loop van den dag niet vind, heb ik een laatste middel."

„Wat zullen we met den doode doen?" vroeg Einar wanhopend.

„Hem laten zitten, waar hij zit," antwoordde Krag met een onverschilligheid, die Einar deed rillen.

Krag draaide de walmende lamp op, liep naar het raam en schoof de zware gordijnen op zij.

De grijze dageraad stroomde de kamer in. In dat zwakke daglicht kwam alles Einar nog veel afgrijzelijker voor. Hij kon het gezicht van den wasbleeken doode niet meer verdragen.

Krag daarentegen scheen er zich niets van aan te trekken.

Hij begon heel kalm de zakken van den doode te onderzoeken.

In den vestzak vond hij een zwaar gouden horloge.

Hij opende de kas

„J. R.!" riep hij uit.

Einar keek op.

J. R. ? Ja, die letters brachten hem iets te binnen, — maar wat?

„Wat is er?" vroeg hij Krag.

„Er staan initialen in het horloge van den overledene," zeide Krag. „Kijk hier staan de letters J. R. sierlijk dooreengestengeld. Dezelfde letters stonden onder aan dien brief aan mij. Deze man hoorde dus tot de bende van de Roofspin."

„Was dat degenen die ons helpen wilde?" vroeg Einar.

„Ja," zeide Krag, „hij schreef me dat degenen die de Roofspin verraden een vreeselijk lot wacht. Misschien is zij te weten gekomen dat hij ons een brief gezonden heeft. Of misschien heeft hij Ada te hulp willen snellen. De revolver in zijn hand en het uitèrlijk der kamers duiden er op dat er hier een twist heeft plaats gehad, misschien wel een strijd. Enfin, we zullen zien."

Hij onderzocht de zakken van den doode verder. In den anderen vestzak vond hij een ongebruikt eerste klasse retourbiljet Kristiania-Göteborg. Verder vond hij een gouden potlood, maar zonder monogram en een eleganten zilveren sigarettenkoker met robijnen bezet. Er zaten 4 sigaretten in.

Krag bekeek het merk van de sigaretten en legde ze weer in den koker. De binnenzak van den rok was leeg. In de broekzakken vond hij een sleutelbos met groote en kleine sleutels, daaronder de sleutel van een safe, — verder niets. Krag deed het vest open en onderzocht het ondergoed, dat met dezelfde letters gemerkt was als het gouden horloge: J. R. Maar Krag vond geen enkel papier dat de identiteit van den man bewees, of enige inlichtingen kon geven. Krag scheen daar volstrekt niet verbaasd over te zijn.

„De moordenaars hebben al die sporen verduisterd," mompelde hij half in zich zelf.

Einar hoorde wat Krag zeide en vroeg :

„Moordenaars, denkt u dan dat er meer dan één geweest is?"

Krag knikte.

„Ongetwijfeld," zeide hij.

Einar bleef even zwijgend zitten, toen stond hij plotseling op en riep :

„Maar de andere kamers! Zullen we heel het huis niet doorgaan? Misschien heeft Ada nog iets achtergelaten, wie weet!"

„Ik geloof niet dat we hier nog iets zullen vinden," antwoordde Krag, „maar we kunnen best eens kijken."

Zij liepen verscheidene kamers door, waarvan één enkele geheel leeg was, de andere stonden vol oude, bestoven meubels. Daarop kwamen zij in een lange gang, liepen een trap op en stonden op de eerste verdieping. Daar waren alle kamers geheel leeg en alles zag er veel meer vervallen uit dan beneden. Niets wees er op dat eenige kamers kortelings bewoond waren geweest.

Ondertusschen begon het lichter te worden. Het was zeker zoowat half vijf, 's morgens. Krag trok Einar mee naar een raam en wees hem een mooie boerenhoeve die uit een bosch in de buurt opdook.

„Ik vermoed dat het de woning van den rentmeester is," zeide Krag.

„Loop er dadelijk heen, wek hem en breng hem hier."

„Zal ik hem van den moord verwittigen?"

„Neen, zeg niets en vraag hem ook niets. Breng hem alleen zoo spoedig mogelijk hier."

„En u dan?"

„Ik blijf hier."

Een oogenblik later zag Krag Einar het veld over loopen naar den rentmeester.

Krag ging naar de kamer waar het met bloed bevlekte tafelkleed lag. Hij onderzocht alles nog eens zeer nauwkeurig en liep daarop nog eens al de kamers door, die zij dien nacht waren doorgestaan.

Hij vertoefde ongeveer een kwartier in de kamer van den doode, ging terug en haastte zich naar het voorplein, waar hij de sporen op de grintwegen nauwkeurig onderzocht.

Er verlieden geen twee minuten voor hij gevonden had wat hij zocht.

Toen hij bij het huis terugkwam stond Einar op de steenen trap met een vreemden man te praten.

Krag vermoedde dat het de rentmeester was.

Einar presenteerde hem als Eklund, de rentmeester, en Krag wist dadelijk wien hij voor had.

Eklund scheen zeer verbaasd te zijn toen hij Krag's naam hoorde.

„U bezoekt ons wel op een heel eigenaardig uur," zeide hij, „men zou bijna denken dat hier een misdaad begaan is."

Hij lachte luid, zoo geestig kwam het denkbeeld hem voor.

Hij kon ook niet vermoeden wat er werkelijk gebeurd was.

„Aan wien hoort de plaats?" vroeg Krag.

De rentmeester zette een verwonderd gezicht.

„Qvie? Weet u niet aan wien dat thans hoort?" riep hij uit.

(Wordt Vervolgd).

VOOR

Grappjes.

Parkin wandelde met zijn jongsten zoon Louis door een weide. Op deze wandeling zag de laatste voor den eersten keer in zijn leven een koe.

„Wat is dat?” vroeg Louis.

„Dat is een koe, jongen.”

„En wat zijn dat voor dingen op zijn kop?”

„Horens.”

Zij liepen door. De koe begon te loeien. Louis was verbaasd.

„Op welke horens blies hij nou, vader?” vroeg Louis.

Vader en zoon zouden voor Moeder's verjaardag samen een portret laten maken.

„Het zou een natuurlijker idee geven, als u uw hand op uw vaders schouder lag,” zei de fotograaf tegen den zoon.

„Hm!” deed de vader. „Het zou nog natuurlijker zijn, als-ie zijn hand in mijn zak stak.”

Mijnheer Sarcast: „En dit portret!”

Juffrouw Oud: „Dat is een portret van mij, geschilderd toen ik nog een klein meisje was.”

Mijnheer Sarcast: „Zool! Is het een Rubens of een Rembrandt?”

Het jonge vrouwtje: „Mijn man heeft vanmorgen een anoniemen brief ontvangen, waarin hem iets verteld wordt, wat ik vóór mijn trouwen gedaan heb.”

Haar vriendin: „Nou, het lijkt mij het beste, dat je maar eerlijk bekent.”

Het jonge vrouwtje: „Dat weet ik. Maar hij wil mij den brief niet laten lezen, en nou weet ik niet, wat ik bekennen moet.”

„Vannacht heeft een ongewenschte bezoeker bij mij ingebroken!”

„En — heeft-ie er van langs gehad?”

„En of! Mijn vrouw dacht, dat ik het was!”

Een man die — naar er algemeen gezegd werd — er aardig bovenop gekomen was, omdat een paar keer zijn huis was afgebrand, opende een bioscoop.

„Zou het gaan, denk je?” vroeg hij aan een vriend.

„Waarom niet?” antwoordde deze. Het heele gebouw is van hout?”

Allerlei wetenswaardigs.

EEN ZONDERLINGE REDENAAR.

Koning Jacob II uit het huis Stuart, de broeder en opvolger van Karel II van Engeland, bezocht op een reis de stad Southwold, en de gemeenteraad besloot deze gebeurtenis door een plechtige ontvangst en feestrede te vieren.

De toespraak moest natuurlijk door het hoofd der stad gehouden worden; geschreven echter werd zij door den secretaris, wien tevens de lastige rol van souffleur ten deel viel, daar de burgemeester, die geen verstand van lezen had en bang van aard was, in den vereischten tijd de redevoering niet van buiten kon leeren.

Toen het groote oogenblik gekomen was en Jacob II zijn rijtuig verliet om de hulde van het gemeentebestuur te ontvangen, geraakte de burgemeester onmiddellijk de kluts kwijt.

„Majesteit,” was alles, wat hij in zijn verlegenheid kon stamelen.

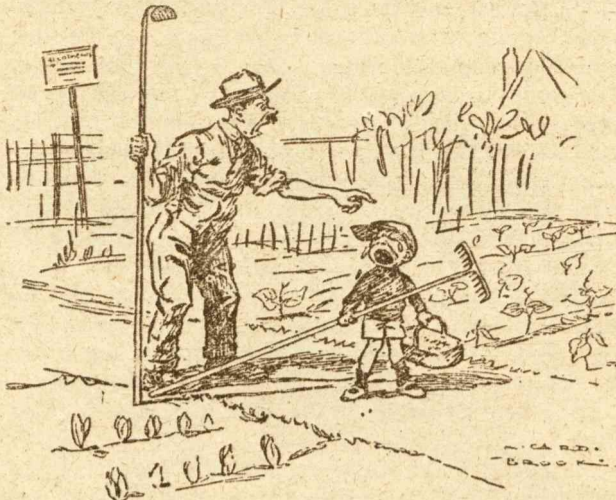
Zijn souffleur, de secretaris, wilde hem moed inspreken en fluisterde hem in 't oor:

„Gedraag u toch als een man,” waarop de doodverlegen burgemeester herhaalde:

„Majesteit, gedraag u toch als een man!”

„Bent u gek,” zei de secretaris, terwijl hij zich achter den rug der burgemeester verborg.

„Bent u gek,” declameerde bevend van opgewondenheid

Eigenaar van een volkstuintje: (ten einde raad door de droogte en zijn gramschap koelend op zijn zoon): „Verspil je tranen niet op dat voetpad. Laat ze liever over de boonen biggelen.”

de burgemeester, zonder te weten, wat hij zeide.

„Ik zeg u, dat u ons allen naar de maan zult helpen,” fluisterde buiten zich zelf de wanhopige secretaris.

En waarlijk, dan weerklonk als de echo weer de bevende stem van den zweetenden burgervader: „Ik zeg u, dat u ons allen naar de maan zult helpen.”

Na deze laatste woorden, was het ook met de kalmte van den vorst gedaan.

Woedend keerde Jacob II den geheel vernietigden burgemeester en het gemeentebestuur den rug toe, stapte in zijn rijtuig en reed weg.

De kleinste beenderen van het menschelek lichaam bevinden zich in het oor.

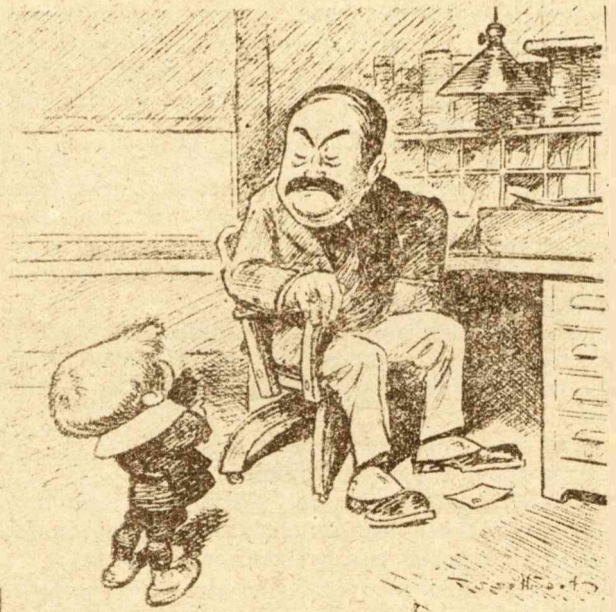
Per jaar worden gemiddeld 700 personen in Londen's straten gedood, terwijl er 44.000 niet-dodelijke ongelukken gebeuren.

Gegomde postzegels werden in 1834 door J. Chalmers te Dundee (Engeland) uitgevonden. Acht jaar later pas werden zij in het Britsche Koninkrijk in gebruik genomen.

Kikvorschen en padden eten niets wat niet levend is.

Ongeveer vier en een half ons phosphor is voldoende om een miljoen lucifers van koppen te voorzien.

De rook, die boven groote fabriekssteden hangt, onderschept ongeveer 20% zon licht.

Directeur: „Ja, ik vroeg een jongste bediende voor mijn kantoor. Maar ik ben bang dat jij niet oud genoeg bent.”

Jongen: „Best mijnheer! Dan kom ik de volgende week terug!”

IEDEREEN

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112^{II}, Amsterdam.

Verzoeken alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

J. G. te L. Probleem geschikt, maar nogal gemakkelijk. Gelieve oplossing in te zenden. W. B. te R. Uwe opmerking is juist.

W. J. M. S. te Z. Zie bij W. B. te R.

J. G. W. te 's Hage. De ouvertspeler moet bij den 2en slag, wanneer één kant gespeeld is, zijn kaarten open leggen.

L. v. D. te R. Uwe oplossing gaat niet op. 2e slag kan niet.

P. J. H. A. te U. Het door U opgegeven spel ken ik niet voldoende, om daarover een oordeel te geven.

D. d. H. te R. U geeft alleen aan wie de slag neemt, maar niet met welke kleur uitgekomen moet worden. Uwe oplossing is dan ook niet te volgen.

J. V. te 's Hage. Uwe le oplossing probl. no. 3 faalt.

K. H. te A. Voor Uwe zienswijze voel ik veel den denk dan ook, dat Artikel in dier voege te wijzigen.

Oplossing probleem no. 4.

1e Slag A Kl. 8; B S. Vr.; C Kl. Vr.; D Sch. H.

2e „ D R. 10; A R. Vr.; B S. 7; C Sch. 10.

3e „ C R. H.; D R. 9; A R. B.; B Kl. B.

4e „ C R. A.; D H. A.; A R. 8; B Kl. 10.

5e „ C H. B.; D H. H.; A H. 10; B H. Vr.

6e „ D H. 8; A H. 6; B S. 9; C S. B.

7e „ C H. 7; D Kl. H.; A H. 9; B Kl. 9.

Een paar afwijkingen in het opspelen geeft hetzelfde resultaat.

Plaatsruimte belet ons de namen der oplossers te vermelden. Wellicht kunnen deze in een der volgende rubrieken opgenomen worden. Wij hebben een kleine honderd namen te vermelden. Voorwaar geen kleinigheid!

Oplossing probleem no. 3.

1e Slag A Kl. 10; B Kl. Vr.; C Kl. 8; D Kl. 7.

2e „ B R. 7; C H. A.; D Kl. 9; A H. Vr. A.

3e „ D R. 9; A H. B. BB; B R. 8; C S. H.;

4e „ D R. 10; A S. B.; B R. B.; C S. Vr.

5e „ B H. 7; C H. H.; D R. Vr.; A H. 8;

6e „ C S. 9; D R. H.; A S. 7; B Kl. H.

7e „ B S. 8; C H. 10; D R. A.; A S. 10.

A 2e slag „ „ „ „ A S. B.

3e „ D R. 9; A willekeurig B R. B.; C H. H.

4e „ B S. 8; C S. H.; D R. 10; A S. 7;

5e „ C H. 10 enz.

BB 3e slag A S. B.; B R. B.; C H. H.

4e „ B S. 8 enz. Een zeer lastig probleem!

2e oplossing.

1e Slag A Kl. 10; B Kl. H.; C Kl. A.; D Kl. B;

2e „ D R. A.; A H. Vr.; B R. 7; C S. H.

3e „ D R. 9; A S. B.; B R. B.; C S. Vr.

4e „ B H. 9; C H. A.; D R. H.; A H. B.

5e „ C S. 9; D R. Vr.; A S. 7; B Kl. Vr.

6e „ B S. 8; C H. H.; D R. 10; A S. 10.

Probleem no. 5.

Misère ouverte impériale (praatje ingezonden door den Heer Tj. Vlietstra, den Haag.

A Harten 6, 8, Boer, Ruiten 7, 9, Vrouw, Klaveren 8, Schoppen 8. B Harten Vrouw, Heer, Aas, Ruiten Aas, Klaveren 7, 9, Schoppen 7, Vrouw. C Harten 9, Ruiten Boer, Heer, Klaveren Boer, Vrouw, Schoppen Heer, Aas. D Harten 7, 10, Ruiten 8, Klaveren Heer, Aas, Schoppen 9, 10. Boer.

Troef: Schoppen; Kijkaart Klaveren 10. A speelt Schoppen 8 en verliest.

Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.

Even zoo voortreffelijk

als het bekende mondwater ODOL en van niet te overtreffen aangenamen smaak is de

ODOL-tandpasta.

Zij werkt, door haar hoog gehalte aan werkzame, doch onschadelijke zouten, zacht desinfecteerend, reinigt de tanden en maakt ze glanzend wit, zonder het glazuur aan te tasten.

